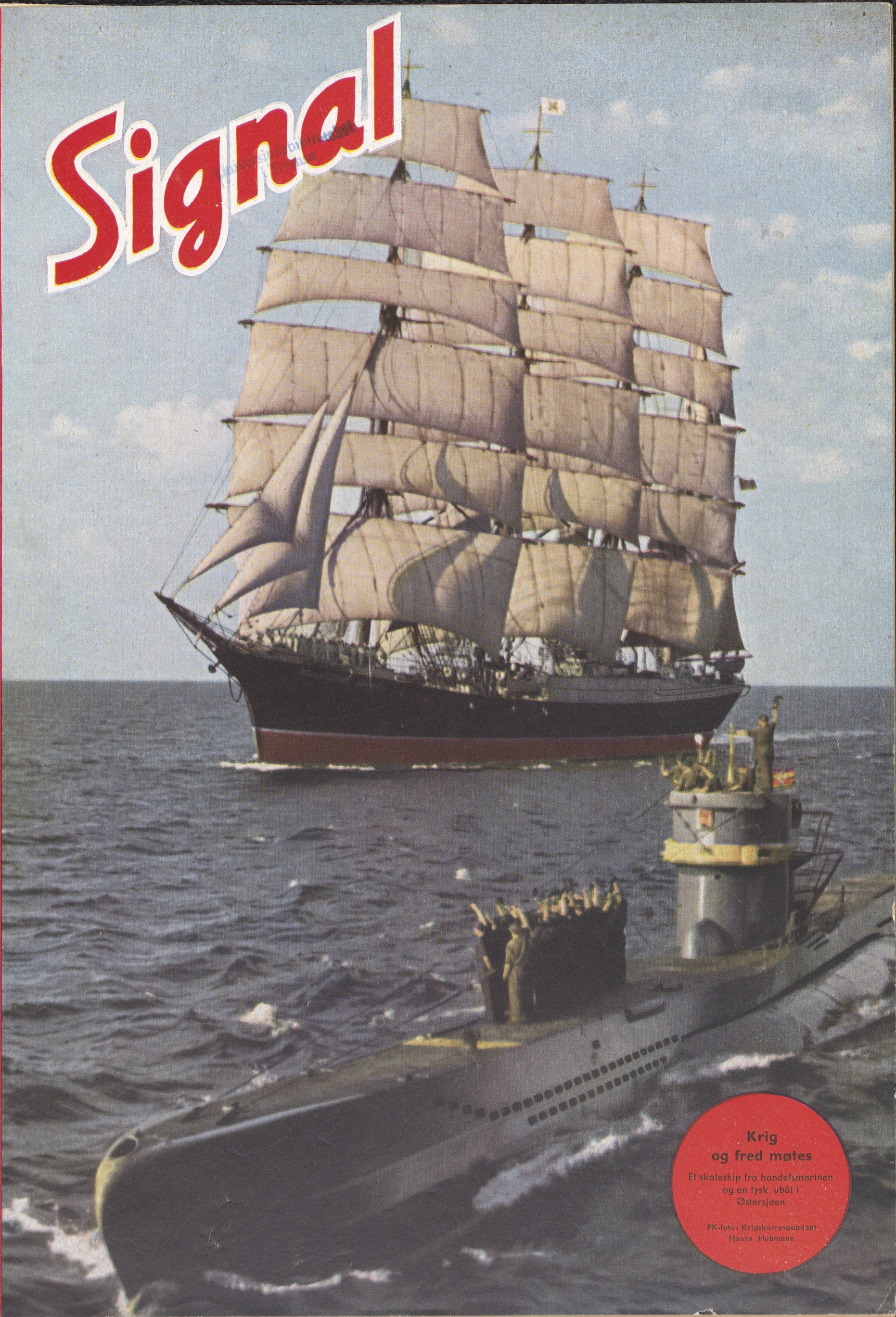

Belgia 4 fr. / Bohemen-Mähren 5 kr. / Bulgaria 10 leva / Danmark 50 øre / Finland 5 mk. / Frankrike 7 fr. / Italia 4 lire / Kroatia 30 kuna / Nederland 30 cents / Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 30 lei / Sverige 55 øre / Sveits 50 rappen / Serbia 15 dinar / Slovakia 3 ks. / Spania 1,50 pts. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 70 fillér / Sørsteiermark, Ostland 50 Pfg. Generalguvernementet 1 Zloty

Signal

Krig og fred møtes
Et skoleskip fra handelsmarinen og en tysk ubåt i Østersjøen
PK-foto: Krigskorrespondent Hanns Hubmann

Han var i Himalaia

Oberjäger Walter Frauenberger fra høgfjellskampsko-
len, kjent for sin
førstebestigelse
av seks tusentinder
i Garhwal-Hima-
laia, under et kla-
trekursus som
skolen avholdt i
Dolomittene

PK-foto Krigskorre-
spondent Schödl

NUMMER 19/1944

SIGNAL

BRINGER

	Side
Krigen som verdenskamp	
Atlees sjøorm. Notiser fra i går og i dag	4
Arnheim. Av krigskorrespondent Erwin Kirchhofs dagbok	6
Ved hatets avgrunn. Morgenthau-planen og det som ligger til grunn for den	10
W-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“	12
Lyver kameraet? Et interessant forsøk med USA, England og Tyskland	24

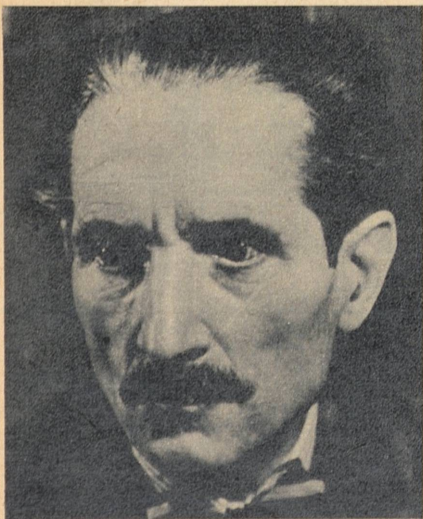
Det nye verdensbilde — Europas framtid

De mugiske træerne. Vår tids kjerneproblem	34
--	----

Hvordan vi lever

Det uheldelige skuddet — helbredet „Signal“ viser for første gang en ny operasjonsmetode i røntgenbilder	31
Det opplevde jeg. En beretning fra Japan under krigen	36

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Drept av en bombe

„I en vidstrakt, åpen samfunnsordning består det gunstigere utsikter for virkeliggjørelsen av frihetsidealet enn i den trange og engstelige avsondretheten, som bare kjenner jeg'et, min og mitt. Men utfoldelsen er den dyktiges og villiges sanne frihet og nasjonenes lykke.“ Han som skrev dette (i en

artikkel „Die Schweiz im neuen Europa“), var ingen politiker. Han var dikter, og betonte sin dype samhörighet med sitt heimland, selv om han atter og atter avla vitnesbyrd om Det tyske rikets europeiske misjon: Jakob Schaffner, som ut fra en gledesløs ungdoms fattigdom (foreldreløs, sønn av en gartner i Basel, engang skomakerlærling), ble en skjebnens forkynner i den europeiske åndsverden. Hans „Irrfahrten des Jonathan Bregger“, hans „Konrad Pilater“, hans „Johannes“-trilogi er europeisk alméneie. — „Jeg kan vel si at det tyske folk og Tyskland er blitt min skjebne. Bevisst og smertelig begynte denne skjebne å bli under den første verdenskrigen, som følelsemessig fant meg på mitt tyske kulturheimlands side. Alt annet vilde ha vært forræderi og feighet.“ — Den 25. september 1944 ble Jakob Schaffner i Strassburg offer for den anglo-amerikanske bombeterror.

Vi tror

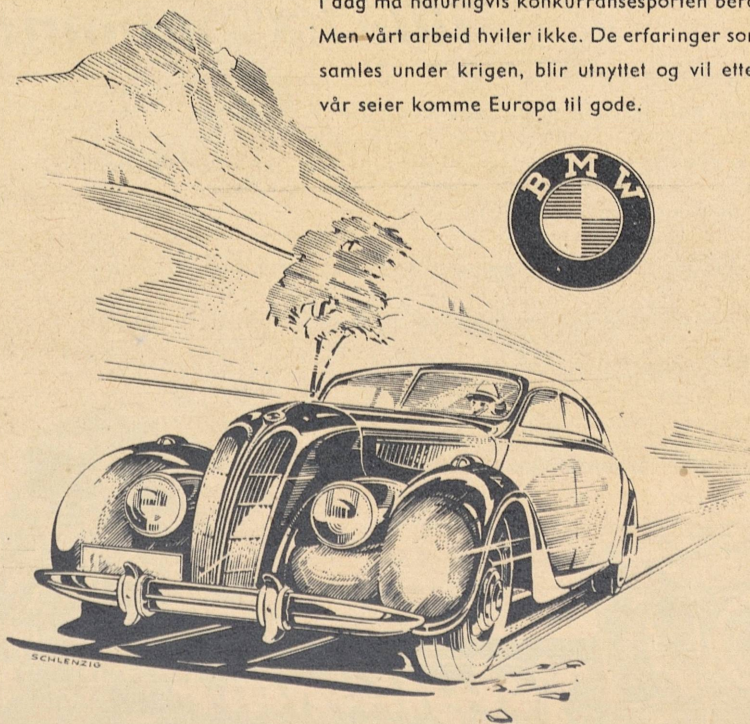
på våre våpens seier i nasjonens skjebnekamp. Vi tror på våre tapre soldaters overlegenhet over for alle våre fiender. Vi kjemper og arbeider for alle europeiske folks kostbareste eie: for freden!

Konkurransesport er slitasjeprøver

Om det dreier seg om motorsykkel- eller bil-løp — så vil alltid de erfaringene som vinnes der komme seriebyggingen til gode. De utallige seiere som den tyske BMW-sportsbilen overlegent oppnådde i kamp med den skarpeste internasjonale konkurranse, fikk således også virkninger på egenskapene til BMW-bruksvognene, som er anerkjent over hele verden. Derfor ble BMW også bygd i England på lisens.

I dag må naturligvis konkurransesporten bero. Men vårt arbeid hviler ikke. De erfaringer som samles under krigen, blir utnyttet og vil etter vår seier komme Europa til gode.

Alle er like over- rasket,

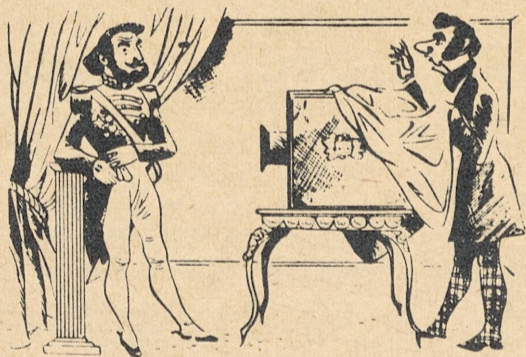

fordi Junghans „Lydløs“, dette enestående vekkerur, tiker uhørlig. Det hjelper en derfor til god søvn, vekker punktlig og lar sine eiermenn stå friske og uthvilte opp. Med Junghans „Lydløs“ har Junghans som den eneste urfabrikk i verden på ny gitt et bevis på tysk presisjonsteknikks ytelser. — Riktignok kan en i dag neppe få kjøpt en Junghans „Lydløs“. Men en dag vil også seieren være opparådd og med den velstand for alle. Lykkeligere mennesker vil da trakte etter å kunne op-

pfylle alle sine ønsker, som vil gjøre livet behageligere og lysere. Da vil også Junghans „Lydløs“-vekkerur igjen være å få, og hjelpe til for hurtig, dyp søvn og punktlig oppvåkning

J Junghans

STJERNEMERKET ER KJENNETEGNET FOR ALLE JUNGHANS-UR

Hans majestet måtte stå stille i 3½ minutt!

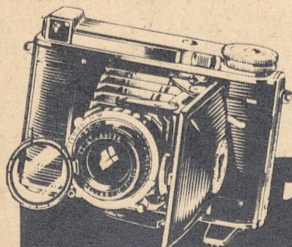
Slik var det den gang med kong Louis Philippe!

Så kom tyskeren Peter W. F. Voigtländer og viste helt nye veger for fotooptikken.

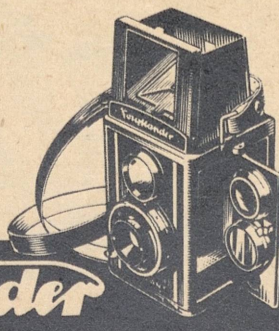
I dag er alt ferdig på $\frac{1}{50}$, ja, på $\frac{1}{100}$ sekund med det moderne Voigtländer Kamera¹⁾ og den hurtige Bessapan-film²⁾. Innstill, knipser: ferdig!

¹⁾ Kan først leveres seinere

²⁾ Kan for øeblikket kanskje vanskelig fås

Voigtländer

Notiser fra i går og i dag

ATTLEES SJØORM

Fra den store engelske dikter Rudyard Kipling stammer en liten morsom fortelling om tre journalister som reiste sammen over havet i en bananbåt. Skipet kom inn i en jordskjelvsone under vann, og herunder hadde de den forbausende opplevelse at et veldig sjøhyre, hvis make menneskeøyne aldri hadde sett, ved den vulkanske rystelse ble slynget opp av oseanets uhyggelige dyp for straks etter å forsvinne i de gurglende hvirvler. De tre journalistene og hele besetningen ombord hadde sett det. Deres første tanke var at de no hadde en pokkers sensasjon for sine aviser. Men ettersom de nærmet seg London, ble de klar over at de sannsynligvis ikke vilde få noen plass på første side av „Times“ eller „Daily Mail“ for historien sin. Selv en fullstendig sann sjøorm har nemlig ingen verdi, når den uten å være blitt fotografert — Kipling skrey jo før en hadde Leica-apparater — og uten å være blitt vitenskapelig undersøkt, hurtig synker ned i havet igjen.

Made in Germany

I høst åpnet den stedfortredende engelske ministerpresident Attlee en konferanse av representanter for næringslivet i Emland og dets dominions. Herunder erklærte han:

„I England og uten tvil også i Deres heimland har tusenvis av mennesker innsett at seieren i krigen bare kan oppnås ved anvendelse av prinsippet „fellesnytte går foran egen nytte“, og de innser no også at dette er nøkkelen til gjenoppbyggingen etter krigen“.

Som en ser, var Attlee ikke så intelligent som Kiplings tre journalister. Han forsøkte nemlig å fortelle engle-derne den sjøormhistorie som imidlertid ingen vil tro på. Og hertil kommer at mr. Attlees sjøorm er av tysk opprinnelse.

Kanskje husker en i London også på at ordet „fellesnytte går foran egen-

nytte“ var en av de sentrale paroler, med hvilke nasjonalsosialismen i Tyskland lenge før 1933 gjorde sitt framtidige økonomiske system klart for massene. Naturligvis finnes det som kjent ikke noen patenter på idéer, og ingen toll- eller grenseerklæringer. Allikevel er det forbausende at Churchills stedfortreder i det sjette krigsår ganske enkelt går over til å forkynne paroler som er oppfunnet i Tyskland og allerede gjennomført der. Gjennomført? Kiplings historie om sjøormen falt oss inn akkurat ved dette ordet. For det synes sikkert at den herskende britiske klasse i det konservative parti aldri vil forsøke å underordne sine utallige aksjeselskapers interesser over hele verden under det britiske folks fellesnytte. Det er nettopp i høst blitt temmelig klart at krigen ikke har løst noen av Englands indre problemer. Framfor alt ikke det sosiale. Arbeiderpartiet beklager no stadig mer åpent at det akkurat som i den første verdenskrig sannsynligvis vil bli ved skjønne planer og løfter. De ser allerede i ånden de veldige vanntønner rulle fram til underhuset, hvis innhold vil bli helt i Beveridgeplanens vin. Torienes billige Themse-vann.

Mr. Attlee er en sosialist av den moderate engelske type som hittil var karakteristisk for øya. Han vet likeså godt som enhver annen at kampen med det britiske plutokrati for det nye England som massene lengter etter, ikke allerede er vunnet, men at den først no begynner. At det for denne kamp no plutselig dukker opp paroler som har vært kjent i Tyskland i lang tid, kan tjene som bevis for at de slagord som krigen er blitt ført med, før en vet ordet av det kan utvikle seg i en annen retning, og det nettopp i den som Tyskland for lenge siden har slått inn på. Da hadde riktignok mr. Attlee allikevel ikke bare fortalt om en sjøorm. Dette spørsmål lar vi stå åpent.

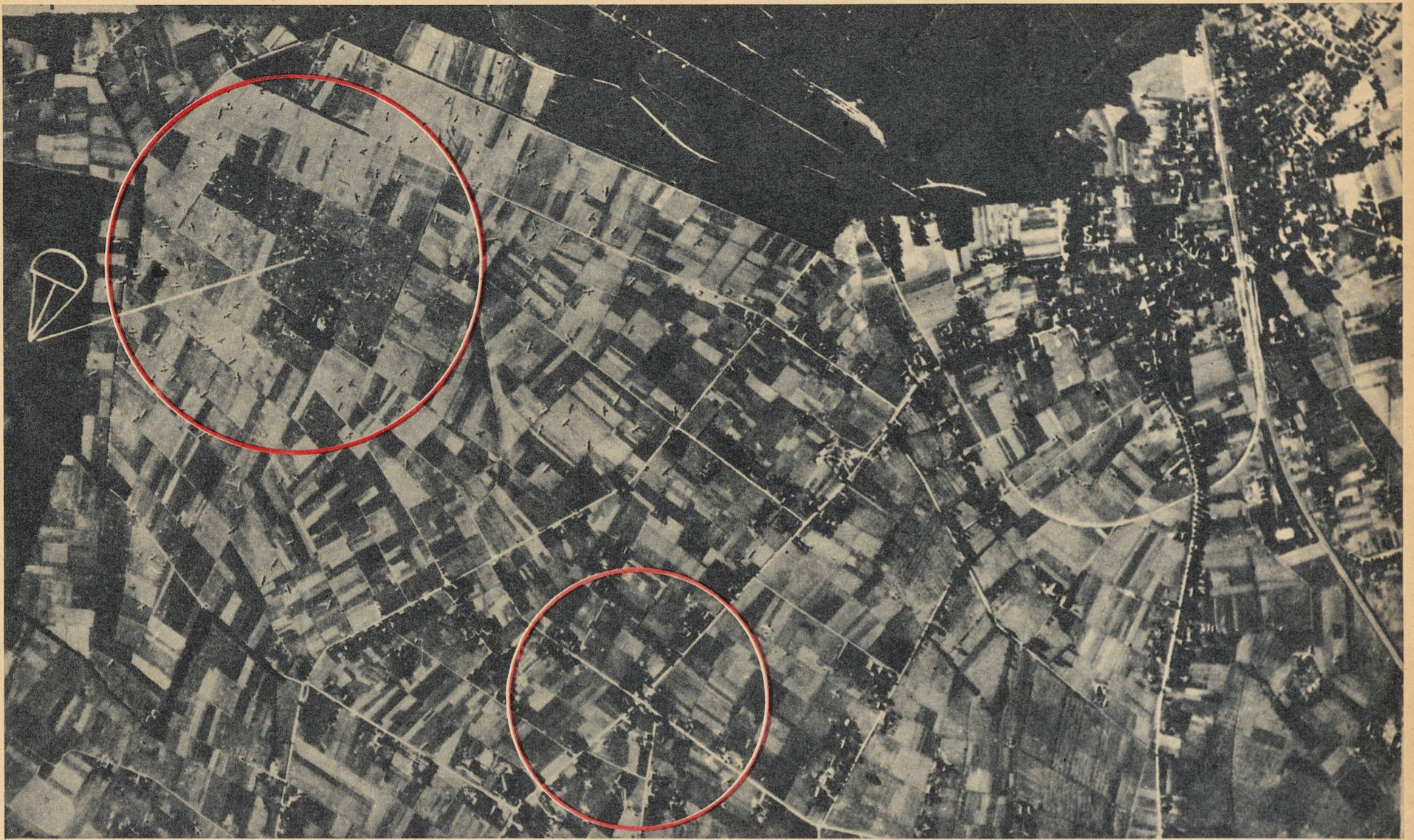
G. W.

ARNHEIM

I de vidstrakte Rhin-dalsøkkene ved Arnheim satte de tyske troppers forsvarsild en stopper for anglo-amerikanernes hensikt: å gå over elva i dens nedre løp for der'ved å kunne omgå den naturlige hindringen fra randfjellene ved Rhinens øvre og mellomste løp. Mens de tyske støttepunktene ved Atlanterhavet med sin motstand hindret de fiendtlige forsyninger, lyktes det ikke de britiske fallskjermenheter å sette i gang igjen den bremsede frammarsj mot Berlin. Bildet ovenfor: rådslagning i en tysk kampstilling ved Arn-

heim. Fra venstre til høyre: generalfeltmarsjal Model, generaloberst for fallskjermjegerne Student, Waffen-SS -Obergruppenführer og General der Waffen- SS Bittrich, major Knaust, som nylig ble tildelt ridderkorset, og SS -Brigadeführer og General der Waffen- SS Harmel. Bildet neden- under: britene meldte „Våre sårede ble i tyske soldaters pleie!“ De blir i „jeeps“, de små bilene av nordamerikansk opprinnelse, som ble erobret fra lasteglidflyene, av tyske soldater transportert til tyske lasarettar.

Ved Rhin-Maas-kanalen, sør for Groesbeek (på luftbildet ovenfor til høyre), var det som bildet viser landet over 300 lasteglidefly og 700 fallskjermmer med ca 4000 mann, mange motorkjøretøyer og kanoner på markene og mellom de spredte husene. Bildet viser et utsnitt på 3,3 kilometer av en front på 70 kilometers lengde, som englenderne vilde holde inntil deres panserfortropper nådde fram. Bildet nederst viser en del av de tilintetgjorte britiske lasteglidefly, som hver kunde bære 25 mann

HVORDAN DET VIRKELIG VAR

ARNHEIM

Av krigskorrespondent Erwin Kirchhofs dagbok

Den 17. september

Fra den tyske fronten ved Albert- og Maas-Schelde-kanalen ble det i morgentimene den 17. september meldt bare svak kampvirksomhet. I generalfeltmarsjal Models hovedkvarter var alle i full aktivitet. Med samlet kraft av mer enn tolv divisjoner hadde den 2. britiske armé i et fjorten dagers uavbrutt stormløp forsøkt å bryte opp de

tyske stillinger bak den sørnederlandske elve- og kanalbarriere, for å rykke fram til Nord-Tyskland gjennom Nederland. De hardeste luftangrep på flyplasser og trafikkanlegg i den nederrhinske lavsletten i de siste timene og enno andre kjennetegn vitnet om at Eisenhower no med sin kombinerte engelsk-amerikanske luftlande-armé, som var

„Endelig har vi nettopp det riktige for oss: en luftlanding i stor stil, som har til hensikt å åpne vegen for den 2. britiske armé gjennom Nederland til Nord-Tyskland... Hver enkelt soldat må være på det rene med betydningen av bruene. De må under alle omstendigheter holdes intakt for den etterfølgende armé... Det kan kanskje være vår siste innsats. Hver og én må derfor nytte den store sjansen.“ Av dagsordren til kommandøren for den 1. engelske luftlandedivisjon

satt sammen i England ved invasjonens begynnelse, vilde forsøke å få i gang igjen operasjonene, som hadde kjørt seg fast. Hvor vil de komme til å falle i ryggen på den tyske fronten? Tidlig på ettermiddagen denne søndagen, da kinoene i de nederlandske byene alt begynte å fylles og gatene og vegene langs kanaler, grøfter, elver

og sjøer likeledes var fulle av syklende par, angrep flere hundre fiendtlige jagerbombere i lavflukt de tyske forsvarssoner for å konstatere hvor luftvern batteriene sto. Ikke før de forsvunnet i horisonten, før den fiendtlige luftlande-armés første regimenter og brigader i lav og middels høyde flyr inn fra vest over den brede

kyststripen som er satt under vann. I spissen de firemotors transportfly med fallskjermjegerbataljonene, bak dem stor-lasteglideflyenes for det meste tomotors slepefly. Luftvern batteriene, som ikke hadde latt seg lokke ut av de frekke jagerflyangrepene, skyter straks med alle kaliber inn i de tette formasjonene, og likeledes hver soldat i forsvarssonene og på tjenestestillingene, ja selv kokkene... Armadaene, som ruller fram i to brede strømmer, svinger like før Eindhoven og Arnheim mot hverandre i en brå vending. På en lengdeutstrekning av ca 70 kilometer, ca 100 kilometer bak den tyske fronten, springer fallskjermjegerbataljonene ofte ut fra sekstimeters høyde, og like etter klinker de flere hundre lasteglidefly forbandsvis ut sin last. I disse minuttene ser det ut som om de vilde kvele alt levende på jorden. Samtidig med dette samlede angrepet bak den tyske fronten driver motstanderen ved Albert- og Maas-Schelde-kanalen og på begge sider av Aachen med øket tyngde fram sin panserkile.

Like etterat de engelske og amerikanske divisjoner er landet, rykker oppklaringstropper fra de tyske kommandostillinger inn i terrenget, som er uoverskuelig på grunn av mange vannløp og tallrike skoger og utstrakte parkanlegg. De skal konstatere fiendens tyngdepunkt-dannelser og dermed skape forutsetninger for virkningsfulle motaksjoner. Telefonledningene er skutt i stykker. Speiderbilene kommer bare skrittvis framover. Fienden har gravd seg ned ikke langt fra sine landingsplasser og brakt sine tunge våpen i stilling eller barrikadert seg inne i husene. Derfra vil de beherske bruene og slå tyske angrep tilbake. Visse deler av den nederlandske befolkningen hjalp dem med dette. En *Waffen-SS*-Obersturmführer og ridderkorsbærer, som er på rekognosering i området ved Arnheim, støter i en sving på en smal skogsveg sammen med en „jeep“, et hurtig kjøretøy, som er hendig i terrenget. Før den engelske premierløytnant og de tre mennene kan sette seg til motverge, er de overrumplet. Av papirene deres framgår det at de alt har vært med i kampene i Afrika, Italia og på Sicilia og tilhører den første engelske luftlandedivisjon, som er kommet ned i dette området. De har røde alpeluer, kaller seg „røde djevlere“. Premierløytnanten og hans menn bebreider seg nå at de ikke har kunnet oppfylle sin plikt bedre.

Etter timelang kjøring og stadig beskutt, ruller *Waffen-SS*-Obersturmführer G. med sin rekognoseringsbil over Rhinbrua fra Arnheim til den sørlige bredden. De tyske brubeskyttelsesstillingene, som ligger tett ved begge bredden, er nesten ikke ødelagt. Det er ikke noe å se av de flere hundre fallskjermjegere som er sprunget ned her. På midten av brua slår det plutselig maskingevær-

salver ut fra husene på den sørlige Rhinbredden inn i den tyske rekognoseringstroppen. Ridderkorsbæreren faller. En *Waffen-SS*-Unterscharführer overtar hans oppgave. Seint på kvelden kan han melde *Waffen-SS*-Obersturmbannführeren og den nuværende kampgruppekommandanten: „Luftlandet fiende i styrke av ca 3000 mann, tunge våpen, deriblant 7.65-cm-panservernkanoner og 15-cm-infanterikanoner og lette panservogner, i rommet vestafor Arnheim, mellom jernbanelinjen og Rhinen — bortsett fra linjen Wolfheze. Sørover fram til Rhinen og på begge sider av vegen Arnheim — Ede, 6 km nordvestfor Arnheim. Fienden vil holde Rhinbrua, inntil forbindelsen med Montgomerys armé er opprettet.“ Den 1. engelske luftlande-divisjons landingsområde var 10 kilometer bredt og 12 kilometer dypt. *Waffen-SS*-Obersturmbannführer H., en offiser som selv ikke under en fullstendig håpløs kamp eller et slag tapte sin overlegne ro, handler som dynamisk troppsfører. Sammen med kommandanten for et *Waffen-SS*-panserkorps, en mann ladet med energi, får han i stand gryten ved Arnheim. I den kalde og regnfulle natten blir byen avskåret fra alle sider, særlig sterkt fra nordvest.

Den 18. september

Tidlig om morgenen den 18. september rykker *Waffen-SS*-forband fram til forsterkning av den nordvestlige halvkretsformede avsperringsring. Og på høyde med Ede, som ligger nordvestfor Arnheim, angriper alarmenheter, hvor det er samlet soldater fra alle våpen, mot øst på bred front. Engleenderne, som i disse timene får to fallskjermjegerbataljoner og tallrike lasteglideflyenheter med nye tunge våpen til forsterkning, kjenner til den omringningen som truer dem. De graver seg enno dypere ned i jorden, utnytter hver eneste busk og hvert tre og bygger ut husene til sterke festninger. Det er overveiende frivillige, som tilhører tradisjonsrike engelske regimenter, nesten alle har de offisers- eller underoffisersrang. De tyske infanterister, som driver denne eliten tilbake meter for meter og tilføyer den harde tap også i nærkamp, kommer fra alle våpen. For 24 timer siden kjente de hverandre ikke enno, da sto luftvåpenets teknikere enda på flyplassene sine, *Waffen-SS*-soldatene til oppfrisking av sitt forband ett eller annet sted i en nederlandske landsby, skytterne som vaktposter ved militære objekter, da var noen marineartillerister nettopp kommet tilbake fra et støttepunkt, og guttene i Reichsarbeitsdienst hadde enno bygd feltstillinger. Bare noen få av dem kjente busk- og skogkampen og kampen om husfronter. I en grenader-

→
Også forsterkningstjenesten gikk i stå. Mange av de nedkastede ammunisjons- og forpleiningsbeholdere ble hengende i trærne. Mange ble drevet av vinden over til de tyske linjene

bataljon kjempet det soldater fra 28 enheter. Kommandanten deres var ridderkorsbærer og hadde såredemedaljen i gull, en kaptein med beinprotese. Og nettopp denne bataljonen kjempet dyktigst og mest fanatisk.

På venstre tyske flanke stanser angrepet i middagstimene. Fienden har anlagt en nesten usynlig panservernavsperringsstilling i krattskogen. Den er flankert og fylt av tallrike maskingevær- og skarpskytterreder. Heller ikke stormkanonene kommer framover. Flere ganger har de alt forsøkt bakfra å komme fram til stillingene, som er bestykket med 7.65-m-langrørs panservernkanoner. Hver gang har englenderne oppdaget faren i rett tid og med hurtige kjøretøy brakt panservernkanonene i stilling på de truede flanker. Det tyske angrepet truer fremdeles med å forbli stillingskamp; da får en *Waffen-SS*-Unterscharführer tak i et par mann, gir hver av dem en bunt håndgranater i hendene og arbeider seg foran alle andre fram i ryggen av panservernstillingene. Betjeningene blir overvunnet. Det tyske angrepet kan fortsette.

På den høyre fløyen, mellom jernbanelinjen og Rhinen, i hagebyen Oosterbeek, blir det kjempet i timevis om noen villaer. I de smale gatene flyr håndgranater over fra den ene husfronten til den andre. Lenger nede ved den nordlige Rhinbredden, i de husene hvorfra fienden behersker brua med sine våpen, raser alt siden i grålysningen enkeltkamper i bygningene — som f. eks. i elektrisitetsentralen ved Oost Straat, hvor menn fra luftvåpenet, som er trengt fram til annen etasje, setter i gang en håndgranatduell med englenderne som holder til en etasje høyere.

Den 19. september

Kampene fortsetter til langt på natten.

Waffen-SS-Obersturmbannführer H., som dag og natt er forut hos sine forband, fører selv den skarpe svingning til venstre med høyre fløy, som avskjerner nordveststranden av Arnheim og får samme dagen i stand forbindelse med venstre fløy, som kommer fra vest.

Den engelske luftlande-divisjon er omringet på få kvadratkilometer mellom jernbanelinjen og Rhinen. I hard granatkasterild skyter lette luftvernkanoner sønder et av fiendens gjennombruddsforsøk. Noen minutter seinere henter de ned syv jagerbombere. Fienden får to fallskjermjegerbataljoner, deriblant en polsk, og flere lasteglidefly-enheter til forsterkning. Tyske jagere og luftvernartilleri tilføyer enno i luften fienden de hardeste tap. Radio London melder at det tyske luftvåpen denne dagen var så aktivt i hele det nederlandske rom som i sin glanstid. Artilleri og kasterbatterier hamrer inn i gryten. Henimot middag ber to engelske parlamentærer om en times våpenhvile og om overtagelse av mer enn 600 sårede

i et tysk lasarett. Anmodningen blir etterkommet. En stabslæge i *Waffen-SS* og en engelsk oberstabslæge sørger for transporten. Deretter heftige fiendtlige angrep. Tallet på fanger øker til 904. Blant dem befinner også divisjonskommandøren seg. Flere hundre maskinvåpen, 50 biler og lette panservogner samt tallrike tunge våpen blir erobret.

Den 20. september

Det dårlige været fortsetter. Mellom jernbanelinjen og Rhinen vedvarer de harde huskampene. Fienden får igjen forsterkning av 1000 fallskjermjegere og tallrike lasteglideflyforband. Luftvernet skyter ned ti forsyningsfly. Den største delen av våpenbeholderne og forpleiningskurvene faller ved dets konsentrerte forsvarsild i tyske hender. Heftige luftfektninger over kampområdet. Egne jagere griper også inn i kampene på bakken. Fiendtlig bombardering har ikke truffet kasterbatteriene. De tar Oosterbeek under ild. Grenaderer leder ildgivningen. Fra deres melding og fram til ødeleggelsesilden varer det fire minutter. Fienden overgir i en våpenhvile igjen over 800 sårede. Antall fanger alt langt over 2000.

Den 21. september

Engelsk divisjon, som på ny fikk flere hundre mann til forsterkning, gjør fortvilte forsøk på å sprengte ringen. Men den blir innkretset enno mer. Den har no en utstrekning på 1200×750 meter. Kastere, artilleri og luftvern skyter inn i skog- og husstillingene. 700 sårede blir overgitt. Antall døde overordentlig høyt. Lett og tungt luftvern må skyte sønder hvert enkelt hus på den sørlige Rhinbredden. Overfor elektrisitetsentralen, hvor en sterk gruppe fiendtlige fallskjermjegere har forskanset seg, har ildledningsoffiseren for et tungt luftvern batteri satt seg fast. Skjønt han vet at de første granatene kan treffe ham, gir han sine kanoner ordre til å skyte på elektrisitetsentralen. Ved den første salven blir han alvorlig såret. Den neste legger den store bygningen i ruiner. Fra Oost Straat stormer fienden så tre ganger inn med blanke våpen. Han blir skutt sønder. En *Waffen-SS*-Unterscharführer kommer tilbake fra fangenskapet. Han beretter at det på Arnheims tennisplass holdes 180 tyskere fanget, ti meter foran en bataljonsstabs panservern- og granatkasterstillinger. Unterscharführeren gir verdifulle anvisninger for kasterne. Fienden har igjen høye tap.

Den 22. september

Eisenhower gir restene av den engelske divisjonen de følgende dager stadig nye fallskjermbataljoner og lasteglideflyforband. Sør for Rhinens nedre løp lar han en polsk fallskjermbrigade hoppe ut mellom Nimwegen og Arnheim for å sprengte omringnings-

ringen. Da deres angrep blir fullstendig slått tilbake, får USA-generalen Dempsey ordre til å rykke fram mot Arnheim med sine panserforband sørfra og komme englenderne til unnsetning. Noen av hans panservogner kommer gjennom den tyske sperringslåen. De blir snart ødelagt av tunge

luftvernkanoner. Det fiendtlige luftvåpen er stadig over kamprommet med lette og tunge bombeskadrer. Sterke tyske jagerforband og masserte luftvern batterier lar imidlertid ikke deres angrep utfoldes helt. Ut fra gryten foretar den hardt angrepne motstander dag og natt fortvilte gjennombrudds-

Fotos: Luftwaffe, PK-krigskorrespondent Jacobsen, PK-krigskorrespondent Bankhardt og *Waffen-SS*-PK-krigskorrespondent Rose

Den siste innsatsen til den 1. britiske luftlande-divisjon: landsatt den 17., fullstendig revet opp ved Arnheim den 26. september 1944

forsøk. Den 23. september har han alt flere tusen døde, og har dessuten overgitt ca 2000 sårede til tyske lasaretter.

Natten til den 26. september

I London tales det om „krisen ved Rhinens nedre løp“, men en håper sta-

dig på at det skal lykkes Dempsey å redde restene av divisjonen. Natten til den 26. september gjør den 1. engelske luftlande-divisjon, som har fått ca 400 mann til forsterkning, i ly av en flere timers amerikanske trommeild fra Oosterbeek forsøk på å bryte igjennom og sette over Rhinen. Eng-

lenderne vikler filler om føttene og sniker seg over asfaltvegene fram til Rhinbredden. Der overfalles de plutselig av de tyske kasterne. Tre, i høyden fire stormbåter har vel kanskje nådd den andre bredden.

Kommunikéet fra forsvarsmaktens overkommando den 27. september kon-

staterte at denne engelske elitedivisjon mistet 6450 fanger, tusener av døde, 30 pantserverskanoner, ytterligere kanoner og tallrike våpen samt 250 kjøretøyer, og at det dessuten under dette gryteslaget ble tilintetgjort eller erobret 1000 lasteglide-fly og skutt ned over 100 fly.

VED HATETS AVGRUNN

Av Giselher Wirsing

Spørsmålet om hvem som vil komme til å bli seierherre eller beseiret i denne krigen, er ikke i dag så å forstå, om en på en bestemt dag kan si at enten Tyskland eller Sovjetunionen, Storbritannia og De forente stater er seierherre i den annen verdenskrig. Spørsmålet som det framfor alt dreier seg om, lyder: Vil nihilismen, den fullstendige ødeleggelse av alle faste ordninger og dermed også den fullstendige åndelige ødeleggelse, være resultatet av denne krigen? Det betyr ikke mer og ikke mindre enn om krigen i Europa overhodet vil kunne følges av en fred, eller om krigen vil komme til å gå videre i all uendelighet, slik som nihilismens program forkynner.

Gangsters i København

Da jeg i høst oppholdt meg i kort tid i København, og kunde iakta tilstandene i det lille Danmark, som hittil hadde ligget forholdsvis utenfor krigen, ble dette særlig klart for meg. I fireogethalvt år har Danmark vært besatt av tyske tropper. Landet var rikt og blomstrende, som bare få land i Europa i disse forferdelige tidene. I restaurantene legger en velkledd overkelner en rikholdig spiseseddel foran en. Musikken spiller og det blir danset. Henimot kveld ser en damer i lange aftenkjoler skynde seg gjennom de tomme gatene. Krigen synes å være langt vekk.

Men om natten skyter det et eller annet sted i disse gatene, som nettopp frambyr et så fredelig bilde. En hører plutselig knall fra maskinpistoler og maskingevær. Neste dag beretter avisene om nye overfall, ikke bare på tyske soldater, men det berettes også om simple overfall på dansker, på butikker og parkerende biler. Spenningen stiger. Til slutt bryter det ut en streik et eller annet sted, som i noen dager utvides til generalstreik. Besettelsesmakten blir neppe berørt av dette, da den har utbygd sin egen organisasjon, som gjør den fullstendig uavhengig. Men danskene selv — som no hverken har jernbaner eller trikker eller restauranter — de merker vel streiken. Gangsterne triumferer.

Denne tilstanden i København synes å være meget betegnende for den åndsforvirring og nihilismens seierstog, som vi kan iakta overalt i Europa. Det dreier seg jo her om et lite folk,

som ikke fikk føle noe mer av krigen enn at den arbeidsløsheten som tidligere truet Danmark, no er forsvunnet fullstendig. Dessuten ble de tidligere så vekslende agrarpriser stabilisert, slik at landbruket og dermed hele landet kunde stilles på en sunn basis. Det dreier seg jo om et land, hvor den tyske besettelsesmakten har opptrådt ytterst tilbakeholdende for å sikre det militært nødvendige. Allikevel blir det skutt om natten, allikevel øker gangsteroverfallene, allikevel viser det seg overalt en hang til det kaotiske, også i dette ellers så utpregede borgerlige lille statsvesen. Og dette skjer, skjønt flertallet av danskene avslår den hvirvelstrøm, som en liten gruppe terrorister forårsaker; men allikevel må de bære følgene av det som skjer.

Hangen til nihilisme

Nettopp i de dagene jeg oppholdt meg i København ble den jødisk-amerikanske finansminister Morgenthau famose plan offentliggjort. I henhold til denne planen skulde Tyskland forvandles fra en av de mest utviklede og mektigste industristater på jorden til en liten bondestat. Her i denne nordamerikanske tankegang blir hangen til nihilisme og driften inn i det kaotiske, som no nesten overalt i Europa bestemmer nutidsbildet, øket systematisk. Om det er de gangsterbandene, som foretar de nattlige overfall i København, om spanske bolsjevikere i bestemte deler av Sør-Frankrike forsøker å opprette et terrorregime, om det over hele Balkan under ledelse av sovjetrussiske agenter kom til borgerkrig og nedslaktning av tusener av ulykkelige og uskyldige offer, noe som foregår nesten ubemerket for den såkalte verdensoffentlighets øyne, om det i Sør-Italia øves lynjustis — eller om sovjetrusserne til syvende og sist i Romania og i Finland setter i gang en systematisk tilintetgjørelse av hele folk — overalt ser vi det samme dystre bilde, som no stirrer oss i møte på den ulykkelige europeiske verdensdel.

Hva sa vi?

Så er altså nøyaktig det inntrådt, som for lang tid siden ble forutsagt i „Signal“ for et tidspunkt da de tyske arméer f. eks. skulde være tvunget til å trekke seg vesentlig tilbake til Ri-

kets kjerneområdet. Da vi etter vendepunktet i slaget om Stalingrad for første gang uttalte disse mulighetene og farene for at Europas folk skulde synke ned i kaos, har en sannsynligvis ikke villet tro oss. Den tyske besettelse var overalt en hard realitet. Slagordet om „befrielse“ blendet derimot i de fleste land som en magisk trolldom, der utfolder sin virkning, skjønt ingen i Frankrike, i Belgia eller i det sørøstlige Europa kunde være klar over hva „befrielse“ virkelig vilde bety. Flertallet av franskmennene forestilte det seg ikke annerledes enn at Frankrike med „befrielsen“'s øyeblikk vilde komme i besittelse av den fullstendige selvbestemmelsesrett over sin skjebne. De tenkte ikke over at ikke noe folk — enten det er stort eller lite — kan låne sin egen skjebne av et annet folk. Framfor alt ikke av et annet kontinent. Men dette var den grunnleggende feiltagelse, som no overalt i Europa påskyndet utbruddet av nihilismen på det mest skjebnesvangre.

„Signal“ har i de siste årene av denne krigen uavlatelig forfektet den tese at de tyske arméers kamp mot de sovjetrussiske, britiske og nordamerikanske inntrengere ikke er noe annet enn forberedelsen for en virkelig ening av de europeiske folk, som ene og alene kan sikre Europas beståen som betydelig verdensfaktor. At en slik prosess bare kan fullføres med de største vanskeligheter, har vi aldri benektet. Men vi har sagt at disse offer er små i forhold til den skjebne som ellers vilde vente Kontinentet.

No viser det seg at denne forutsigelse var fullkommen riktig. Vi har ikke overdrevet, vi har heller ikke representert propagandateser, bak hvilke det ikke skjulte seg noen realitet, men vi har klart og riktig sett hvilke konsekvenser det måtte inntre, såsnart de tyske arméer ikke lenger kunde greie å holde den europeiske posisjon i sin helhet. Det politiske resultat siden det tyske tilbaketog i Frankrike og likeledes på Balkan er like katastrofal for alle folk som berøres av det. Og framfor alt: det kan såvel for franskmennene som for Sørøst-Europas folk for framtiden ikke bli bedre, men bare verre, sålenge amerikanernes og sovjetrussernes nuværende konstellasjon fortsetter å være overmektig.

Kan det eksistere fred i Europa? „Signal“ behandler dette spørsmålet ved å undersøke mr. Morgenthau plan. Fred er bare mulig ut fra konstruktive idéer. Hvem har dem? Hvor er de?

Enigheten i det negative

Hva er egentlig skjedd på motstanderens side? Sovjetrusserne, nordamerikanerne og englenderne har ingen naturlig felles basis, som kunde muliggjøre en virkelig nyoppbygging av verden, — noe som det forgjeves var tale om alt før 1919. Deres interessemotsetninger er for store, til syvende og sist sågar uovervinnelige. Derfor kan disse tre verdensmakter bare være enige i det negative, i tilintetgjørelsen og ødeleggelsen. Såsnart de forsøker å tre fram med et felles positivt og konstruktivt program, er resultatet et grotesk misfoster. Det er tilfellet med den nye folkeforbundsplanen fra Dumbarton Oaks, som til slutt i USA og England selv måtte betegnes som det tåpeligste forlegenhetsprodukt. Hvem kan for alvor tro på et demokratisk folkeforbund? Ingen. Det fins ingen forutsetninger for det. Resultatet er at en beslutter å dele verden i interessesfærer og derved overlater de europeiske folk som utbyttingsobjekt enten til den ene eller den andre maktgruppe. Alt dette kunde forutses allerede for to år siden. Det overrasker oss derfor ikke i det hele tatt.

På samme måten forutser vi ganske visst at krigen til slutt vil få en helt annen vending, og at de tyske og forbundne soldater, som har gitt sitt liv, ikke vil være falt forgjeves. Den europeiske enings idé vil trass i alt som skjer no, skride framover og til slutt føre til målet. Det er sikkert, fordi Europas folk ikke er gamle og degenererte som nordamerikanerne og sovjetrusserne mener, men fordi de er livskraftige og fordi de — hvis de da ikke ble latt i stikken av sin ledelse — har vist at de kan bestå også de vanskeligste situasjoner med full vitalitet.

Morgenthau-systemet

Vi ser altså: Tysklands motstandere er altså bare enige i det negative. Planen til Roosevelt finansminister Morgenthau gir den siste konsekvensen. Mr. Morgenthau forlanger at samtlige industrianlegg skal transporteres fra Tyskland til Nord-Amerika, England og Sovjetunionen. Når dette ikke er mulig, skal de ødelegges, og de tyske malm- og kullgruver skal stenges. Gjenoppbyggingen av jernbaner, fabrikker og sågar elektrisitetsverk skal forbyes. Vest-Tysklands industriområde skal settes under nord-

amerikansk kontroll og Øst-Preussen avtres til Polen. Hvem kan vel tvile på at dette ikke vilde bety Europas endelikt?

Vi anser det for bra at denne planen blir offentliggjort på et tidspunkt, da krigen på langt nær er over. Derved avklares frontene avgjørende. I de fire nøytrale europeiske land, i Sveits, Sverige, Spania og Portugal, har Morgenthau plan støtt på indignasjon. For første gang har en der kanskje innsett hva kursen inn i den kaotiske nihilisme egentlig betyr, som tvangsmessig må følge de uteneuropeiske besetlestropper i hælene, når de er trengt inn i Vest- og Øst-Europa. Også virkningen i Tyskland var viktig, fordi alle tyske arbeidere no vet hvilken skjebne de har i vente. For selv om Morgenthau plan ikke skulde tas bokstavelig, slik som en har skyndt seg å forsikre i Washington og London, er den allikevel betegnende nok for den retningen tankene til de nihilistiske ødeleggere av Europa no har tatt. Den er framfor alt betegnende for at de øvrige europeiske folks skjebne jo bare vilde skille seg lite fra det tyske folkets, hvis nihilismen skulde triumfere ved krigens slutt.

Den tyske substans

La oss først se på Tyskland. Vi er klar over at det som Tyskland har vært hittil, bare delvis består enno. Mange tyske byer er forvandlet til ruinhauger. Mange av vår kulturs klenoder består ikke lenger. Da jeg for ikke lenge siden for første gang etter bombarderingen av Augsburg tilfeldigvis oppholdt med der og så den motbydelige tilintetgjørelse av denne vakreste byen fra høyrenessansens tid, som overhodet har eksistert i Europa, fikk jeg tårer i øynene av raseri over denne nihilismens triumf — jeg skammer meg ikke over å tilstå dette! Men så kastet jeg et blikk rundt meg og så hvordan menneskene levde, hvordan de tappert forsøkte å bære den ulykken som hadde truffet denne byen, og hvordan de alt hadde begynt å tenke på framtiden og på hvordan denne byen skal oppstå på ny engang. Den som ser dette, blir klar over at en krig ganske visst kan gjøre en apatisk, men at de uovervinnelige krefter som bor i Europas store folk, er evige og ikke kan tilintetgjøres. Tyskland er altså riktignok blitt fattig i denne krigen og hardt truffet, men den ånden som atter og atter i dette landet i over et årtusen frambrakte de sterke konstruktive og skapende idéer, lever videre. Den som bor i dette landet, vet at den mekaniske nihilisme til en Morgenthau eller en eller annen sovjetkommisær aldri vil kunne utrydde denne ånden — den sanne substans. Og den som hadde anledning til nettopp under krigen stadig å oppholde seg nesten i alle de europeiske land, vet at det samme gjelder for hele Europa. Bare at vi står overfor det selvødeleggende hats forferdelige avgrunn.

Europeisk selvmord?

I Frankrike, Belgia og særlig i Sørøst-Europa er krigen i „befrielsen“s øyeblikk straks gått over til den åpne eller skjulte borgerkrig, som de nordamerikanske, sovjetrussiske og britiske fremmere av nihilismen alltid har ønsket seg i Europa. Denne prosess er på langt nær avsluttet. Sannsynligvis står vi overhodet ved begynnelsen av den. Denne selvmorderiske hatets bølge er meget farligere for den europeiske framtid enn enhver erobrer utenfra. Driften inn i det kaotiske, som jeg iaktok selv i København, hvor det egentlig syntes å være så få forutsetninger for den, fortsetter uavbrutt. Kan den stanses?

Det er klart at dette i dag som for to år siden er avhengig av hvordan de tyske arméer kommer til å yte motstand mot de framrykkende amerikanere, sovjetrussere og briter. Hvis de ble overvunnet, vilde det til å begynne med ikke lenger stå noe i veien for nihilismens fullstendige triumf. Herr Morgenthau ånd kunde da bryte seg fullstendig veg. Men hvis de holdt stand, vil til slutt spørsmålet etter de konstruktive idéer stadig bli stilt på ny, hvoretter vi europeere til slutt må triumfere over nihilismen. Det er sikkert at disse konstruktive idéer aldri kan ligge på et verdensforbunds grunn, som i virkeligheten ikke kan bety noe annet enn de uteneuropeiske stormakters diktatur og oppdelingen av vår verdensdel i interessesfærer, slik det var vanlig i det 19. århundre i orientalske land eller i Afrikas kolonialområder. De konstruktive idéer kan altså bare hvile på et europeisk forbund, hvor de store, middels og mindre folks krefter gjensidig oppveier hverandre.

I 1940 hadde det ligget nær å tenke på slike muligheter. Men tiden var dengang enno ikke moden. Virkeligjøringen av epokebringende tanker er imidlertid aldri avhengig av tidsbetingede konstallasjoner. De har sin egen skjebne og bryter seg veg på sin egen måte. Sålenge Europas folk ikke innser at dette bare er mulig hvis de overvinner det hatet som er sådd i dem, vil nihilismen til å begynne med komme til å bre seg videre, enten no den har nordamerikansk eller sovjetrussisk preg og skikkelser som Morgenthau vil ut fra bedrøvelige instinkter stadig la nye fantasiprodukter vokse fram, som bare kan føre til ødeleggelse og oppløsning.

Vi tror ikke at vegen til slutt fører ut i denne avgrunnen, men den fører iallfall tett forbi. Den rollen som det tyske folket må spille i Europas framtid, hvis Europa overhodet vil leve, blir imidlertid egentlig først klarlagt ved dette.

Mr. Morgenthau seier vilde ikke være noe annet enn forevigelsen av krigen i Europa. Herom kan det ikke bestå noen tvil. Hvem kunde vel enno ha den illusjonen at det kunde eksistere et Europa uten Tyskland?

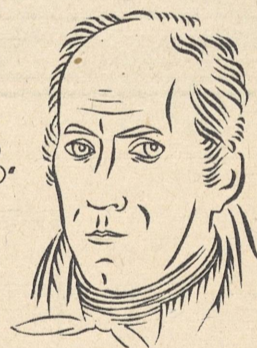

Apotekerkar fra firma E. Mercks fabrikkmuseum

Tradisjon og prestasjon er grunnlaget for den uovervinnelige tyske bedriftskraft. De skapte også tyske lægemidlers og kjemikaliers verdensry.

E. Merck

Joh. Geinr. Aug. Duncker

prest i Rathenow, fikk år 1800 av den prøyssiske konge konsesjon til opprettelse av „fabrikk for briller og andre optiske glass“. Alt tidligere hadde han i fritiden beskjeftiget seg med bygging av brukbare mikroskoper. Omtrent 50 år seinere ga Emil Busch, grunnleggerens sønnesønn, den hurtig voksende fabrikkens navn. Duncker har grunnlagt en tysk optisk industri i moderne betydning. I 144 år har det vært valgspåret for et fabrikkfelleskap av utvalgte fagarbeidere å stå i spissen for denne industriens produksjon og videre utvikling av høyverdige optiske instrumenter.

Optisk toppyelse, og fullendet formskjønnhet utmerker alle de mangfoldige BUSCH-produkter. Hvert enkelt stykke må vise seg verdig husets store tradisjon og styrke valgspåret: Busch optikk verdenskjent og velansett

EMIL BUSCH A.G. OPT. INDUSTRIE

De kaller dem

“Crack-Babies”

SS-PANSERDIVISJON „HITLER-JUGEND“

SS-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“'s attenårige soldater er helt siden sin første og resultatrike kamp mot de britiske fallskjermjegeres elite ved Caen blitt et begrep på besluttsom soldatmessig innsatsberedskap. Anglo-amerikanerne ga disse fanatiske unge kjempere det anerkjennende sportsnavnet „Crack-Babies“

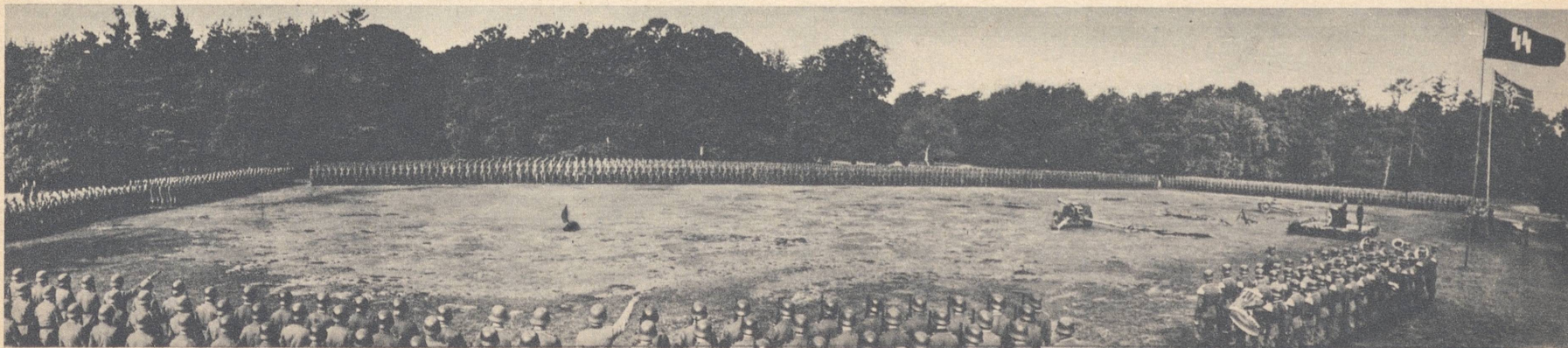
Reichsjugendführer Axmann med den første kommandanten for divisjonen, eikelauvbærer SS-Brigadeführer und Generalmajor der Waffen-SS Witt (til høyre), som falt på invasjonssfronten

Det var i vest — i området ved Caen. I flere dager pløyer den allierte artilleris ubarmhjertige valse den normanniske jorden. I flere dager har det no regnet med nedkastinger fra fiendtlige bomberflåter over stillingene, som ble forsvart av SS-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“. Motstanderen hadde satt inn sine beste fallskjerm- og luftlandedivisjoner på dette stedet, fordi han ventet seg den svakeste motstand av disse attenåringene. I den overlegne sjargong til en tropp, som var vant til å kjempe mot kolonifolk, betegnet anglo-amerikanerne den tyske divisjonen som lå overfor dem, som „melkeflaske-divisjon“ eller „baby-divisjon“. Det varte imidlertid knapt åtte dager, så var de overlegne angripere betydelig medtatt i harde kamper, og deres sammenskrumpede selybevissthet kom tydeligst til syne i den nye avgjørende betegnelse de fant for sine fanatiske og hardnakkede motstandere: „Crack-Babies“. I de dagene talte jeg med eikelauvbæreren SS-Brigadeführer und Generalmajor der Waffen-SS Witt i hans kampstilling; det var like før hans død. Brigadeführeren fortalte: „Jeg er gammel soldat og trodde helt til det tidspunktet jeg overtok denne divisjonen at jeg visste temmelig meget

om det å kjempe. Disse guttene, som jeg no har fått under meg, har ikke bare vunnet min høyaktelse, men jeg skammer meg ikke over å si at de sågar har lært meg hva virkelig angrepsånd er. Ofte gjør de meg litt nervøs, fordi de i sin ubendige angrepstrang rett og slett løper vekk og tillater seg de vanvittigste husarstykker, som sågar stadig overrasker meg hardkokte soldat. I går kom jeg til et avsnitt, som lå under hardeste beskyting. Plutselig ser jeg på en liten slette hvordan to soldater fra min divisjon halvt for spøk, halvt i alvor hadde begynt en liten boksekamp. Ca 800 meter forut nærmet det seg samtidig en Sherman-panservogn, som fyrte alt. Jeg ropte til guttene og spurte om de var blitt gale og hva dette vrøvlet skulde bety. De strammet seg opp, og jeg måtte først bruke meg på dem, før de overhodet gikk i dekning. Og så meldte de hver for seg det samme: „Brigadeführer, jeg så panservognen først og har derfor lov å skyte den sønder med Panserneven!“ Sherman-panservognen var imellomtiden kommet på 300 meters avstand; jeg ga dem så ordre til å fyre samtidig“.

De frivillige i SS-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“ er trådt an i firkant for å avlegge eden

Rekruttene i SS-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“ avlegger faneeden på en Untersturmführers sverd

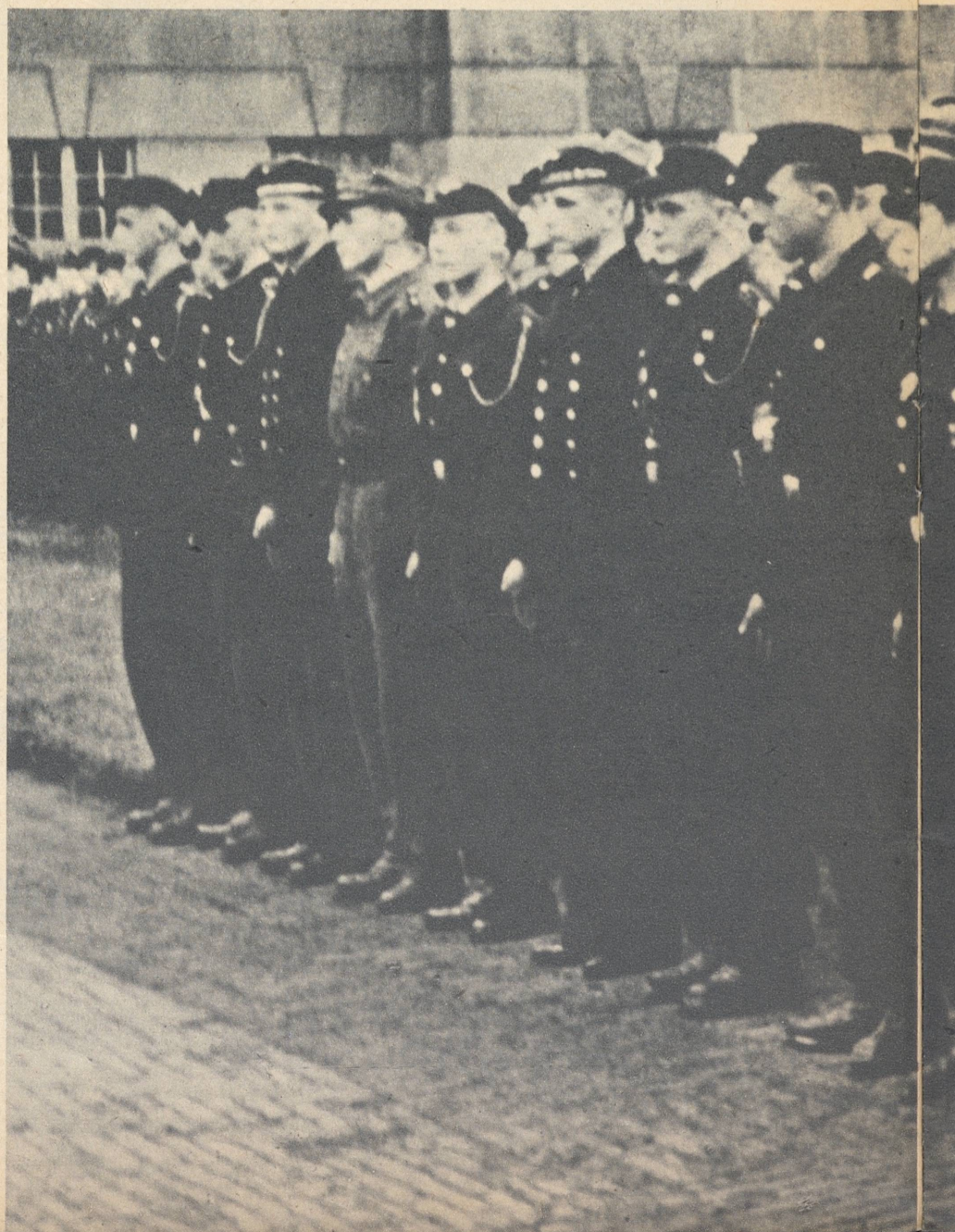

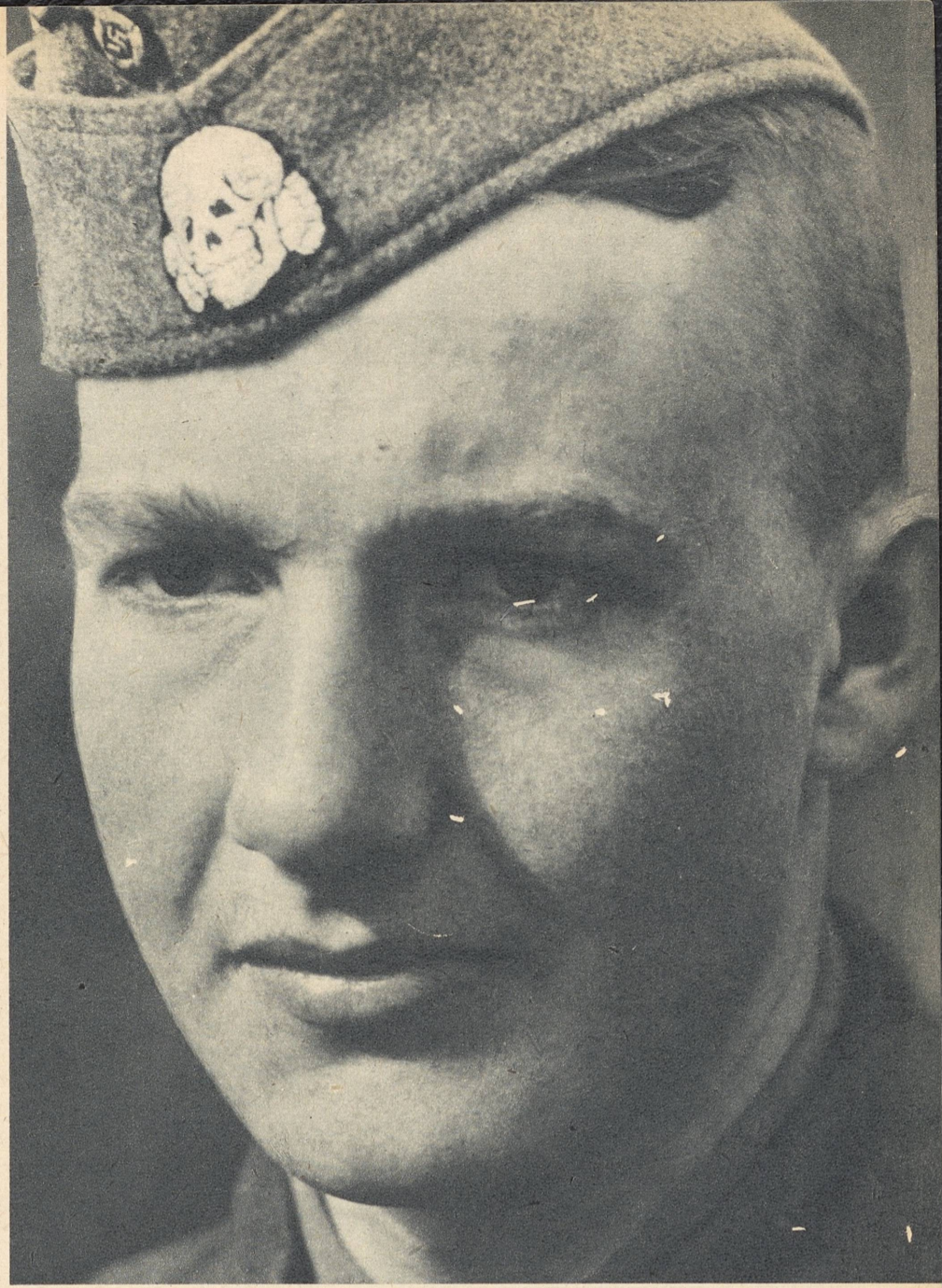
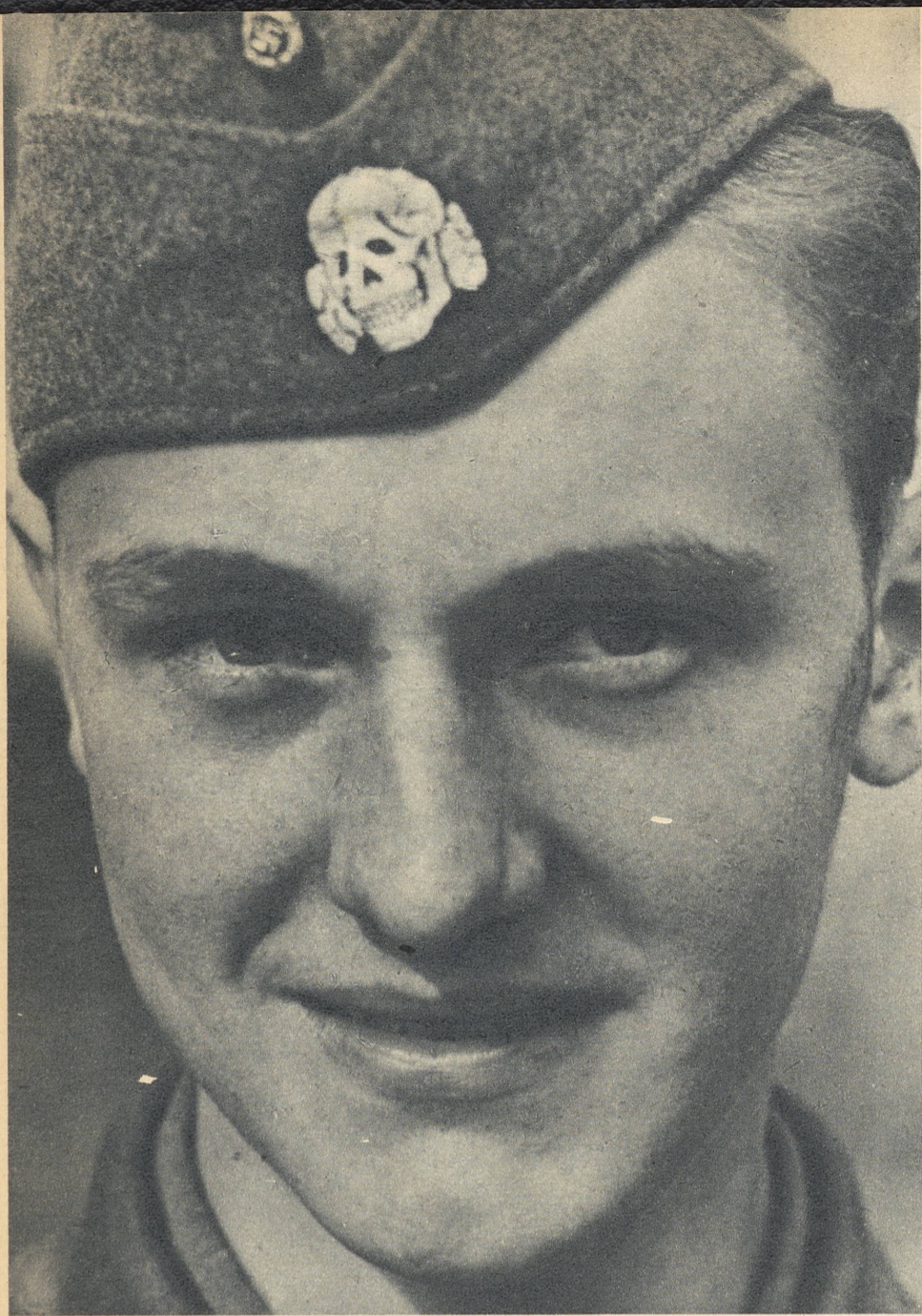

ÅRGANG 1926

Ved utbruddet av denne verdenskrigen var de 13 år gamle og i ferd med å legge barndommen bak seg. Med varme hjerter opplevde de begivenhetene, slukte umettelig alt lesestoff som de kom over og ønsket brennende å kunne måle seg med sine beundrede forbilder — Mölders eller Prien. Fra barndommen av var de vant til å se alvor i et alltid truet land og i krigen selv, og var derfor en helt annen ungdom enn fiendens, som var temmelig ødelagt — noe som de stadige offentliggjørelser fra USA viser oss. I Tyskland fins det ingen sekstenåringer, som skyter sin første elskede på kino, som slår seg sammen til røverbander og overfaller og plyndrer eldre personer. I Tyskland fins det ingen halv voksne jenter, som skjuler sitt lettsindige liv under en „victory girl's flitterstas og som ved slutten av sin løpebane fyller sykehusene. Den tyske ungdom forsvaret sitt heimland — på samme måte som de voksne. Av årgang 1928 i Hitler-Jugend har over 70 % meldt seg frivillig til fanene, for å yte det samme som sine kamerater av årgang 1926, kjemperne i *SS*-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“. Når disse rekruttene blir tatt opp i troppene, kommer de ikke som bortskjemte mammadatter og verdensfjerne drømmere, men med solide tekniske forkunnskaper, som Hitler-Jugend-skolen i Hitler-Jugend, Motor-Hitler-Jugend, Flyver-Hitler-Jugend, Marine-Hitler-Jugend eller som luftvåpenhjelpere har bibrakt dem. De presenterer seg i en utmerket legemlig tilstand; for det hører med til det selvfølgelig i oppdragelsen at det også under krigsbetingelser settes alt inn for et sunt legeme. Men det er ikke slik at denne ungdommen under alle omstendigheter ønsker å bli meid ned under denne grusomme krigen. På den annen side vet den at den harde tvangen i den nåværende kamp ikke kjenner noen nåde, og denne visshet gir dem en ubrytelig vilje til ikke å la seg slå ned. Denne ungdommen vet altfor vel hvilken jammerlig tilværelse der venter dem, hvis de sviktet bare én eneste time.

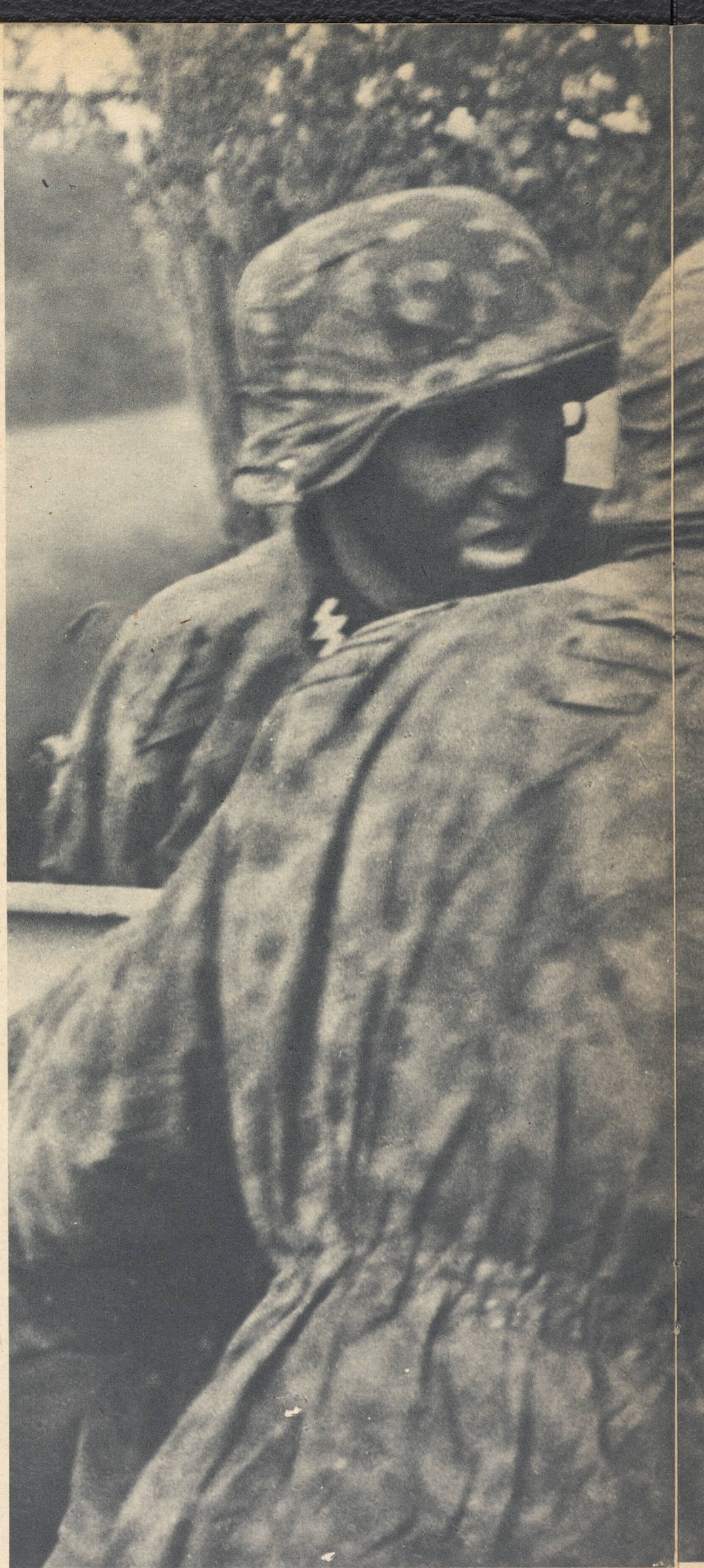

Pause i kampen. Det er bare noen få minutter siden et angrep av fiendtlige panserstyrker ble slått tilbake; de unge ansiktene er enno svartet av røyken. Så herlig det er å kunne sitte oppreist igjen!

Klar! Divisjonens tunge pansere skal ta fatt på et motangrep. Det ledsagende infanteri gjør seg ferdig og venter med maskingevær-beltene hengt på seg på kommandoen: ta plass!

SS-PANSERDIVISJON „HITLER-JUGEND“
I INNSATS

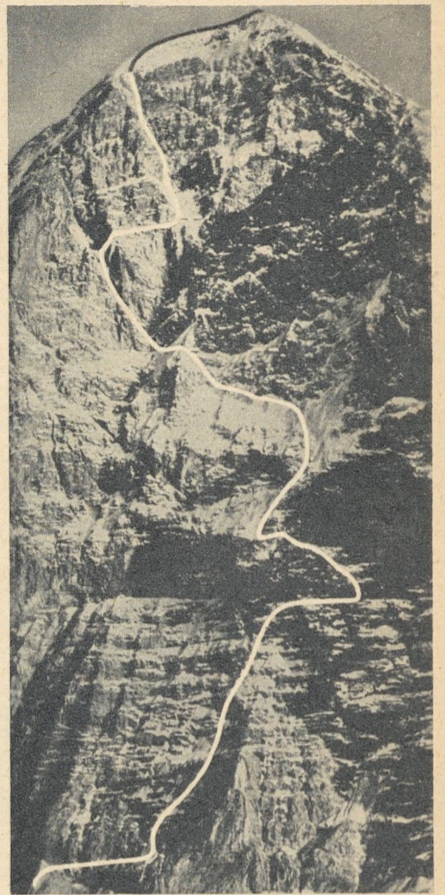

Overalt hvor de unge soldater i *W*-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“ ble satt inn, har de alltid gjort utmerket arbeid og avtvunget enhver motstander aktelse. Stadig flere blir de stemmene fra fiendens leir, som undrer seg over at nettopp attenåringene er deres mest ubønnhørlige motstandere og med eksemplarisk tapperhet kjemper til siste blodsdråpe. Soldatene i denne divisjonen er ikke bare utmerkede infanterister og panserfarere. Deres prestasjoner som pionérer må vurderes høyt, når en tar hensyn til at disse guttene vel neppe kan ha gjennomgått

en mangeårige teknisk utdannelse. Ved siden av det sikre blikket og den hurtige hånden i praksis er det framfor alt den ungdommelige begeistring og det uknekede motet som først gir denne divisjonens aksjoner den siste, oppflamende elan. Bildet ovenfor viser *W*-grenaderer i *W*-Panserdivisjon „Hitler-Jugend“ ved bruygging under den hardeste artilleribeskyting. Evnen til fullstendig oppofrelse har atter og atter stilt fiendens materialoverlegenhet overfor fanatisk forsvarte hindringer, og denne evnen vil til slutt også tvinge fram avgjørelsen.

DEN FORDUDTE FJELLVEGGEN

Alpejegeren fra Eiger

Den forbudte fjellveggen. Nordveggen til Eiger i Jomfru-fjellene faller nesten 1600 meter loddrett. Vegen som Heckmair og hans kamerater klatret på 61 timer, er tegnet inn på bildet

Lærerne ved alpejegerens skole for høgfjellskamp er i stor utstrekning velkjente tindebestigere. De fortjente seg sine sporer i Himalaia, Atlas eller Kaukasus. „Signal“ besøkte denne skolen og forteller her hvordan en av disse mennene for noen år siden betvang den vanskeligste veggen i Sveitser-Alpene — Eiger-nordveggen i Jomfru-fjellene

Overalt i verden hvor erobringen av ubeseirede fjellkjemper lokket, i Himalaias is, i Atlas, Kaukasus og i Andesfjellenes forrevne klippeverden, var også tyske tindebestigere i kamp. Deres navn ble kjent over hele verden.

I dag har de nesten alle andre oppgaver, de bærer alpejegeruniformen og var med overalt hvor denne utsøkte troppe utmerket seg på de forskjelligste krigskueplasser.

Mange av dem har stilt sine tindebestiger-evner til tjeneste for utdanning av rekrutter, og derfor møter en i alpejegerens høgfjellskampscole blant lærerne mangen en gammel kjenning, mangen en tindebestiger, av de få utvalgte der før krigen horte med til de dristigste tindebestigere i alle verdensdeler.

Som f. eks. Oberjäger Walter Frauenberger fra Wien, som ved Garhwal-Himalaiaekspedisjonen i 1938 bl. a. besteg to sekstusen-tinder som førstemann, og likeledes Münchner alpinisten og Oberjäger Andreas Heckmair, som besteg Kaukasus og Atlasfjellet som førstemann, og likeledes Eigers nordvegg.

I dag er disse fredsdagenes fjellturer trådt tilbake for nye oppgaver. I dag gjelder det å utdanne rekrutter for alpejeger-troppe som fullendte tindebestigere, og derfor drar disse mennene med sine elever opp på skolens høydestøttepunkter i Ötztaler- og Stubai-alpene, i „Wilder Kaiser“, i Karwendel, i Kalkfjellene, i Sextner Dolomittene og Rosengarten.

Heckmairs største bedrift som tinde-

bestiger, som han ofte forteller om, var vel hans kamp med Eigers nordvegg i Jomfrufjellene. Denne fjellveggen faller nesten 1600 m loddrett ned i dalen. Ingen solstråler når den, og derfor har steinene både sommer og vinter et ispanser, hvor lavinene suser tordnende ned til foten av fjellveggen. Inntil sommeren 1938 hadde denne veggen alt krevd syv menneskeliv. Kantonregjeringen i Bern hadde forbudt tindebestigning der, og det så nesten ut som om den for alltid skulde forbli ubesteget. Men da opphevede regjeringen forbudet, og det samlet seg så fort i Grindelwald en del tindebestigere til et nytt stormløp mot fjellveggen.

En julidag ble det meldt at det igjen var mennesker i fjellveggen. Fra den store halvbrundingen i høgfjellsdalen, fra Grindelwald og Alpiglen og fra Scheidegg rettet det seg kikkerter og utkikkskikkerter fra terrassene på de store hotellene og fra tindebestiger-hotellene og hyttene mot ispanseret. Utallige tilskuere fra Berner Oberland, fra andre kantoner, ja sågar fra hele verden fulgte i åndeløs spenning med i hvordan fire små punkter uendelig langsomt og møysommelig arbeidet seg over fjellskråningene og isoverhengene opp mot toppen. To tau-„selskaper“, som til å begynne med var begynt hver for seg og så siden klatret oppover sammen, hadde våget dette „stormangrepet“: Münchner tindebestigerne Heckmair og Vörg og wienerne Kasparek og Harrer.

Fortsettes side 23

Som gråsvarte flaggermus henger de fire tindebestigeres teltsekker i fjellet. De var de første som klatret opp Eigers nordvegg, og tilbrakte to netter i fjellveggen

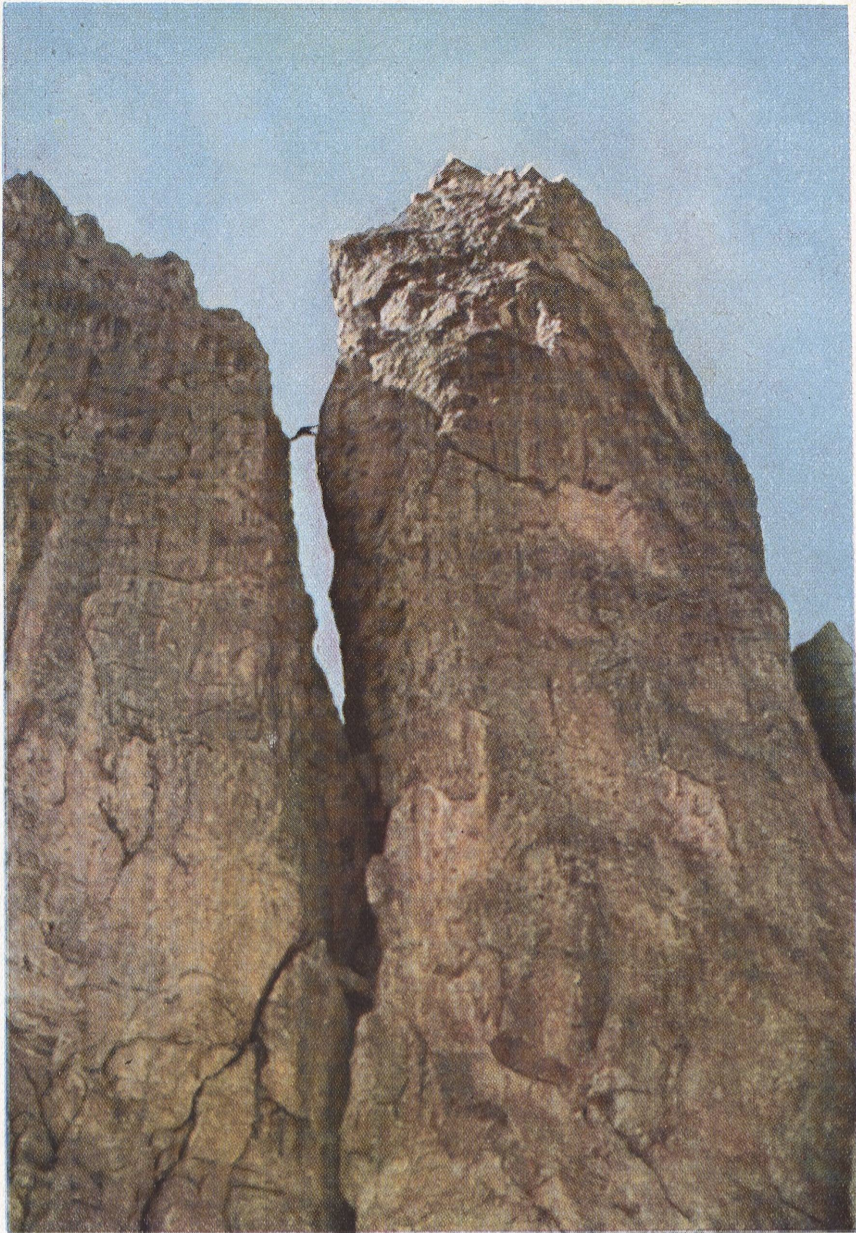
Andreas Heckmair, som denne artikkelen beretter om, i kamp med fjellveggen. De to bildet og likeledes de andre fotos på denne siden, er tatt av Heckmairs daværende kamerat Vörg

Truende dyp. Her ser en vegge is uhyggelige steilhet — tatt loddrett nedover. Her mestrer de to siste i tauet en vanskelig framspring

Oberjeger Heckmair,
Lærer ved høgfjellskampskolen
for alpejegerer under et klatre-
kursus i Sextener-Dolomittene

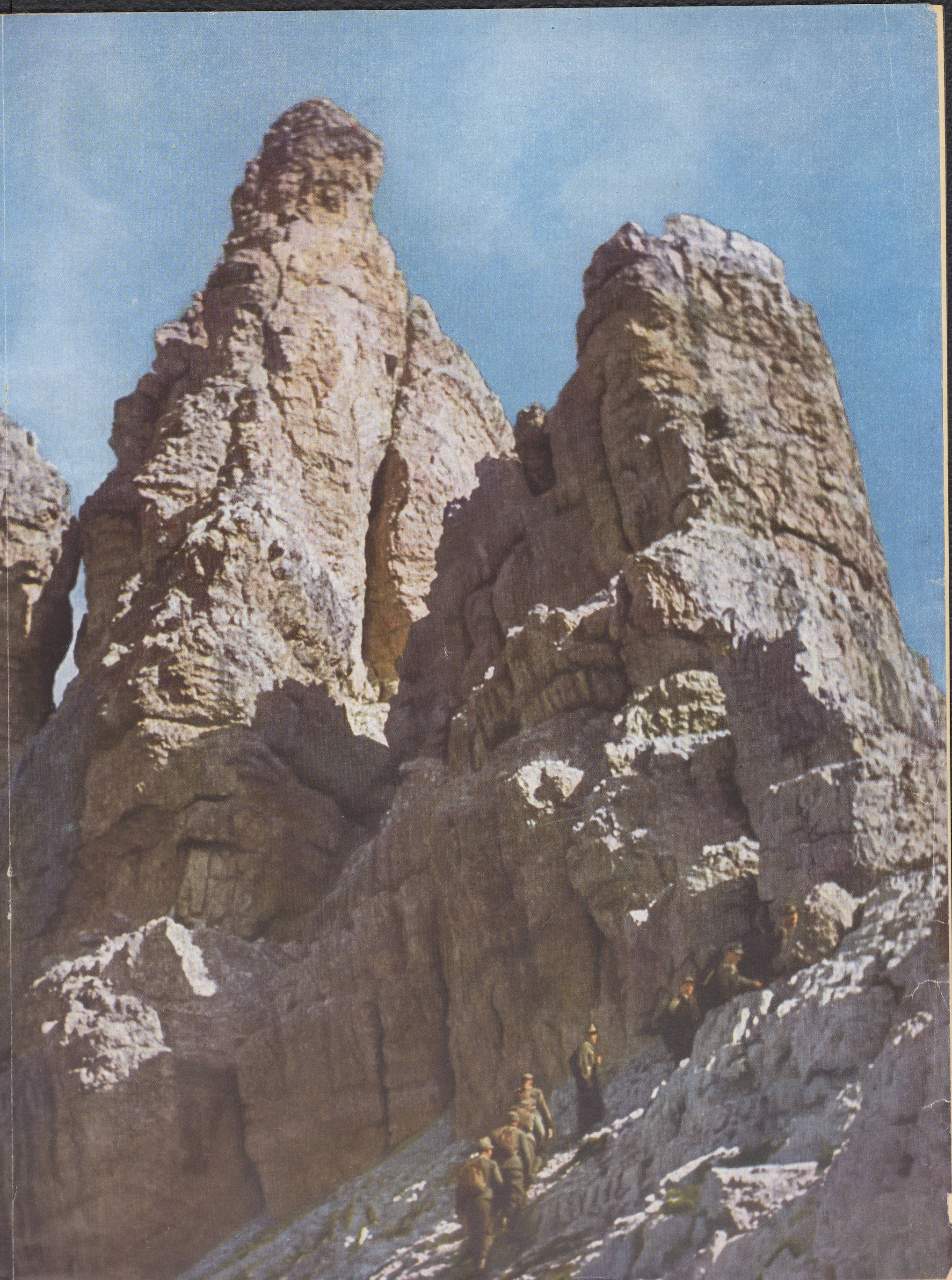
Et langt skritt. For bestigningen av Torre del Diavolo i Tre-tindeområdet må en skreve over en dyp fjellrevne med et langt skritt. På bildet ovenfor ser en det øyeblikket, da oberjeger Heckmair, som vi også så på foregående fargeside, skrever over revnen fra venstre til høyre. På bildet nedenunder er han kommet opp på det frittstående tårnet og kan nå klatre videre opp til toppen.

→
I Tre-tinde-området. Alpejegerne fra kampskolene i anmarsj mot Doblinger knutepunktet i Sextener-Dolomittene.

PK-fotos: Krigskorrespondent Schödl

Slagflyvere starter i tett rekkefølge

PK-foto: Krigskorrespondent Lauterwasser

Den forbudte fjellveggen

Fortsatt fra side 18

Spesialkorrespondenter for den internasjonale presse var delvis kommet til stedet med fly. Værvarslingene ble fulgt med spent oppmerksomhet, for det avhang meget, ja kanskje alt av værforholdene. Opphisselsen steg voldsomt, da været den andre dagen ble dårligere. Tindestykkerne måtte binde seg fast til små klippestykker og tilbringe to netter der med teltsekkene over hodet. Etter 61 timers overmenneskelige anstrengelser var målet endelig nådd: Eigers nordvegg var overvunnet.

Andreas Heckmair forteller om den andre morgenen etter bivuakken i fjellveggen:

„Klokken 5 gnir vi våre stivnede lemmer varme igjen. Klokken 7 drikker vi varm kakao, den smaker herlig! Og så klatrer vi videre, så langt som mulig. Vi følger revnen videre til venstre oppover. Det blir stadig vanskeligere. Vi kommer opp i et kort stykke som minner oss om Dülfer-revnen. Ti meter går det no loddrett oppover. Ti meter som må overvinnes, de tærer på kreftene våre og er vanskeligere enn alt annet tidligere. Engang glipper taket mitt, men jeg er godt sikret mot slikt. Steinene heroppe er uhyggelig skjøre. Vi går så rundt det uovervinnelige overhenget — det kunde jeg ikke greie.

Kaminen blir stadig trangere. Men der — et isoverheng, et tak lukker kaminen oppad. Ute ved kanten dens henger det lange istapper ned. Jeg skyver meg videre oppover i kaminen, til tett opp under det framspringende taket. Veggene er glatt, svart is. Det er umulig å forlate kaminen. Umulig å ta dette overhenget. Umulig? Vi er alt for langt oppe i veggen. Det gis ikke noe tilbake. Vi må igjennom — vi må! Jeg slår med hakken vekkt istappene i ryggen, slår en hake i isen der bak i revnen, henger en snor gjennom løkken, trykker meg fast inn til den harde isen i kaminen, og no — jeg må forsøke det — bøyer jeg meg langsomt ut, holder snoren i den ene hånden, videre utover og enno videre. Bare haken holder. Hele vekten henger no i denne. Jeg griper med den fri hånden bakover og oppover, får tak i en isstump. Hvordan skal jeg komme opp der? Det er jo vanvidd. Istappen brister — jeg styrter ned — og faller tungt tilbake i kaminen.

Jeg forsøker meg igjen straks oppover. Det må gå. Igjen bøyer jeg meg bakover og ut, langt, langt ut. Jeg får tak i en istapp. Den holder. Den andre hånden slipper snoren, griper opp over overhenget. Jeg kan få tak deroppe med ishakken. To, tre sekunder med umenneskelig kraftanstrengelse — jeg greier det, vrir meg opp på overhenget, vrir meg opp på det steile isfeltet. Så står jeg da deroppe og puster ut. Det umulige er oppnådd, overhenget er beseiret. Jeg slår inn en plass for begge føttene i isveggen

og sikrer mine kamerater. Nordveggenes nøkkelstilling er falt!”

De to gruppene stiger videre, men da trekker det opp til uvær. Heckmair forteller:

„Imellomtiden har skyene nådd oss. Det blir mørkt som natten, enda klokken bare er 3.45. Vi er lykkelige over å være kommet ut av lavinens verste felle. Våre kamerater krysser seg opp til oss gjennom „edderkoppen“, vi kan ikke lenger se dem i mørket. Da begynner det å brake forferdelig, og no — jeg ser tilfeldigvis oppover — kommer en lavine nedover gjennom isen, den vokser og vokser, kommer farende mot oss med uhyre hastighet. Vi står uten dekning midt ute på isflaten. Jeg hugger hakken i isen, griper Vörg med den andre hånden i krage og der — no har de nådd oss — styrter massene over oss. Vi kan såvidt holde oss fast. Stadig mer og mer kommer trykket, det vokser og vokser. Vi kan ikke se noe lenger. Hvor lenge kan jeg holde ut? Ved meg og ved hakken min deler lavinen seg, i flere minutter står vi der i den forferdelige bølgen som truer med å feie oss vekk.

Etter noen lange minutter blir det roligere og litt lysere. Vi våger nesten ikke å se ned dit hvor kameratene våre sto, og allikevel er de blitt stående der! Det er som et under. Hurtig kommer vi oss opp de siste meterne. Vi roper til wienerne og spør om de er uskadede. Så knytter vi to tau sammen og kommer Kasperek og Harrer til hjelp. Kasperek er blitt såret i hånden, da han holdt seg fast i en hake under lavinestormen. Vi forbinder ham.

Klokken 9 om kvelden er vi enno undervegs. Da finner vi et smalt band, neppe en fot bredt, under et lite overheng. Her vil vi gå i bivuakk. I mørket slår vi enno et par steiner og isen vekk. Slår sikringshaker inn i veggen over oss, henger teltsekkene opp i disse hakene og sitter ved siden av hverandre under den nødtørftige beskyttelsen fra disse små teltveggene på den smale gesimsen midt oppe i Eigers nordvegg. Her er det vanskelig å koke noe. Vi har nesten ikke plass til å stille opp kokeapparatet vårt. Den andre natten vår begynner. Det er kaldt igjen. Små laviner styrter forbi oss og over oss. Vörg lar meg legge hodet på ryggen sin. Vi er forferdelig trette alle sammen. Jeg sovner snart. Klokken er 12 om natten. Klokken 6 om morgenen koker vi oss noe varmt igjen. Vörg gnir lemmene sine, for han har sittet i en vond stilling hele natten for å la meg sove — uten at jeg har visst noe om det. Jeg er derfor forholdsvis uthvilt og frisk for de siste vanskelighetene de 300 meterne opp til toppen, og jeg overtar igjen ledelsen. Vi krysser over til hovedrevnen fra bivuakkplassen vår, og klatrer oppover.”

AUTO UNION

AUDI
DKW
HORCH
WANDERER
BILER
DKW-MOTORSYKLER
DKW-MOTORER

verdenskjent

AUTOMOBILE

U 9167

Luft-post
Herren
Amichi Shoten Ltd.
10, Kitamaki-cho
Kyobashika
Tokio (Japan)

3000
La Casa Moderna y
Apartado 106
Madrid

Brev i alle verdensretninger...

Tysklands seier vil komme til å åpne en ny, lenge savnet blomstringstid for Europa. I fredelig handelssamkvem vil nasjonene påvirke hverandre kulturelt og økonomisk. Mellom sunne og livskraftige nasjonalekonomier vil det blomstre opp en livlig handel.

Utallige brev vil være med i dette fredsverket. Mange tusener Urania-skrivemaskiner av mest moderne og økonomisk konstruksjon vil skrive disse brevene — til alle verdens land og på alle verdens språk

URANIA

kontor- og reiseskrivemaskiner

C L E M E N S M U L L E R A K T I E N G E S E L L S C H A F T

Er det USA?

Ja, det er Amerika: det er en av dets girls, slik som verden kjenner dem; det er skyskraperne, New York Citys vartegn.

Men hvem vilde vel no påstå at dette er Amerika? Selvfølgelig har ikke alle amerikanske hus 75 etasjer, og ikke alle kvinner i USA dukkeansikter som Hollywoods girls. Det er representasjonsfotos for „the American way of life“.

LYVER KAMERAET?

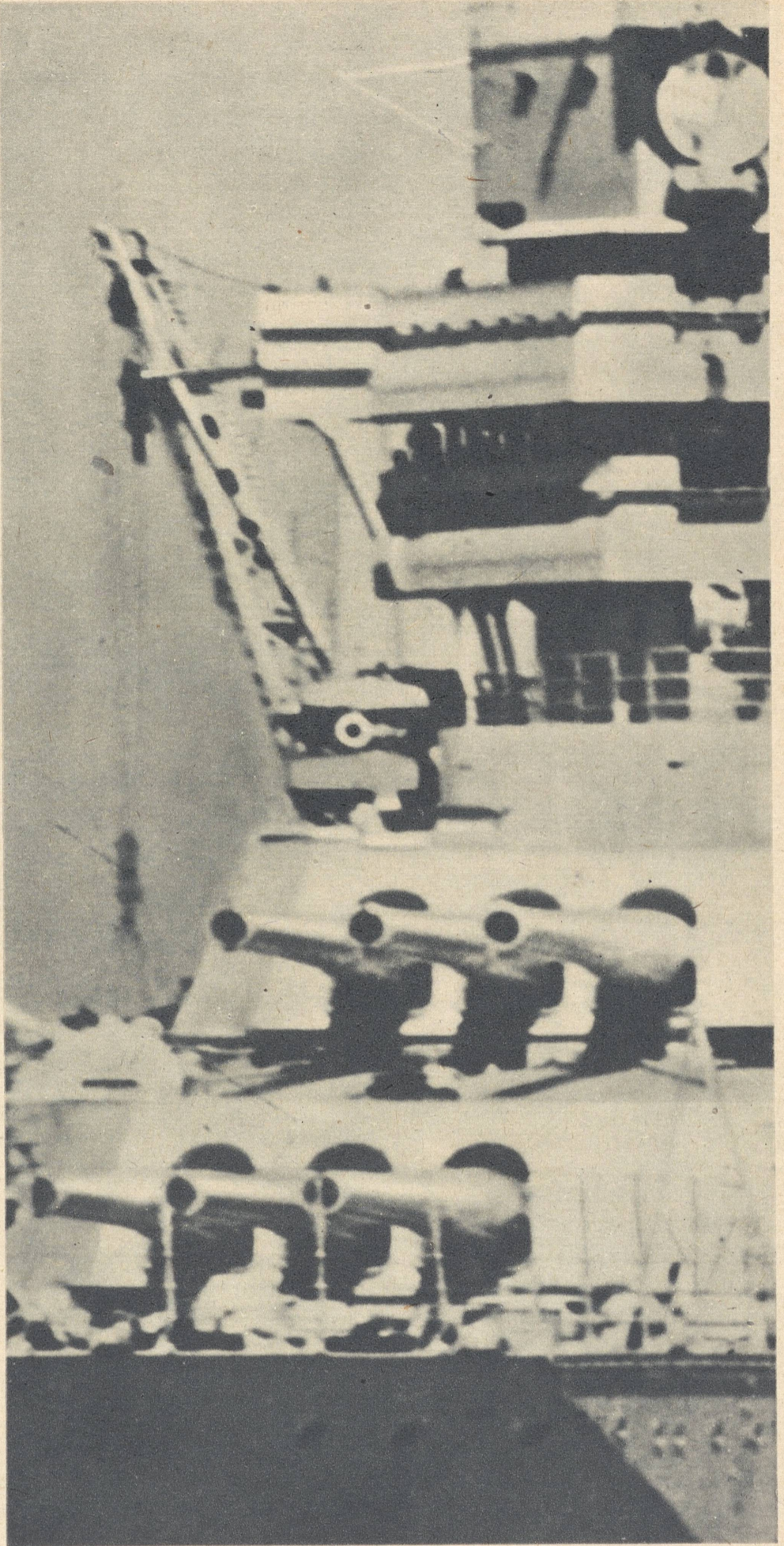
„Signal“ foretar et interessant forsøk

Vi lever i fotografiets tidsalder. Vårt verdensbilde blir uten at vi merker det formet av fotoet. En sier at fotoet er saklig. Må derfor verdensbildet være riktig?

Også det er USA!

Bak rikdommens og livsgledens skinnende fasader marsjerer de millioner arbeidsløse, for hvem det ikke gis noen

social hjelp. Amerika, som er så stolt av sin prosperity, trenger ekspansjonen for å åpne en ventil for sitt overorganiserte næringsliv. Med våpenmakt forsøker det å erobre seg arsetningsmarkeder. Verdens rikeste land kan ikke hjelpe seg selv ut av vanskelighetene

Vårt verdensbilde oppstår ut fra de forestillinger vi gjør oss om verden. Av møter med mennesker, bøker, kunstverker, utallige dagsinntrykk blir disse forestillingene til; sterkt, og ofte også ubevisst påvirket av det mest moderne middel i den anskuelige skildringen: ved hjelp av fotoet.

Kameraet har på mange måter virket revolusjonerende på kunnskaps- og nyhetsformidlingens former; vi har sikkert

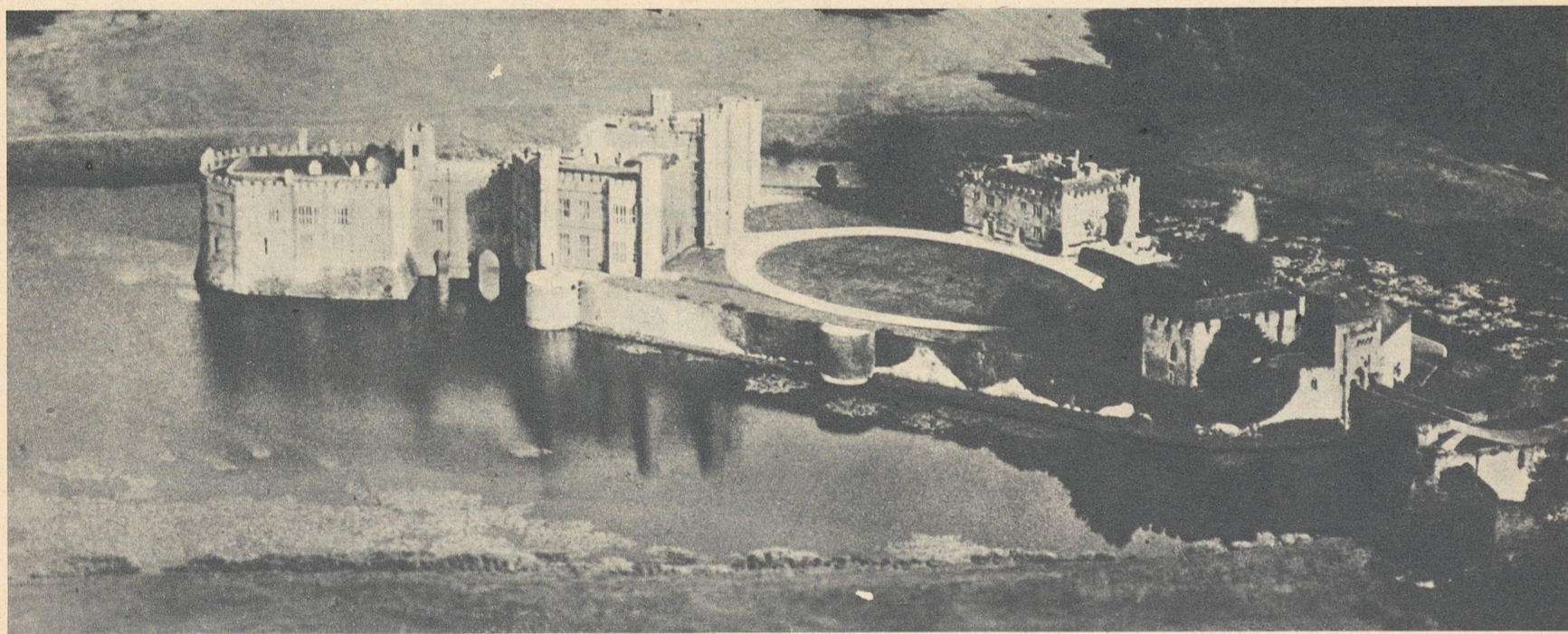
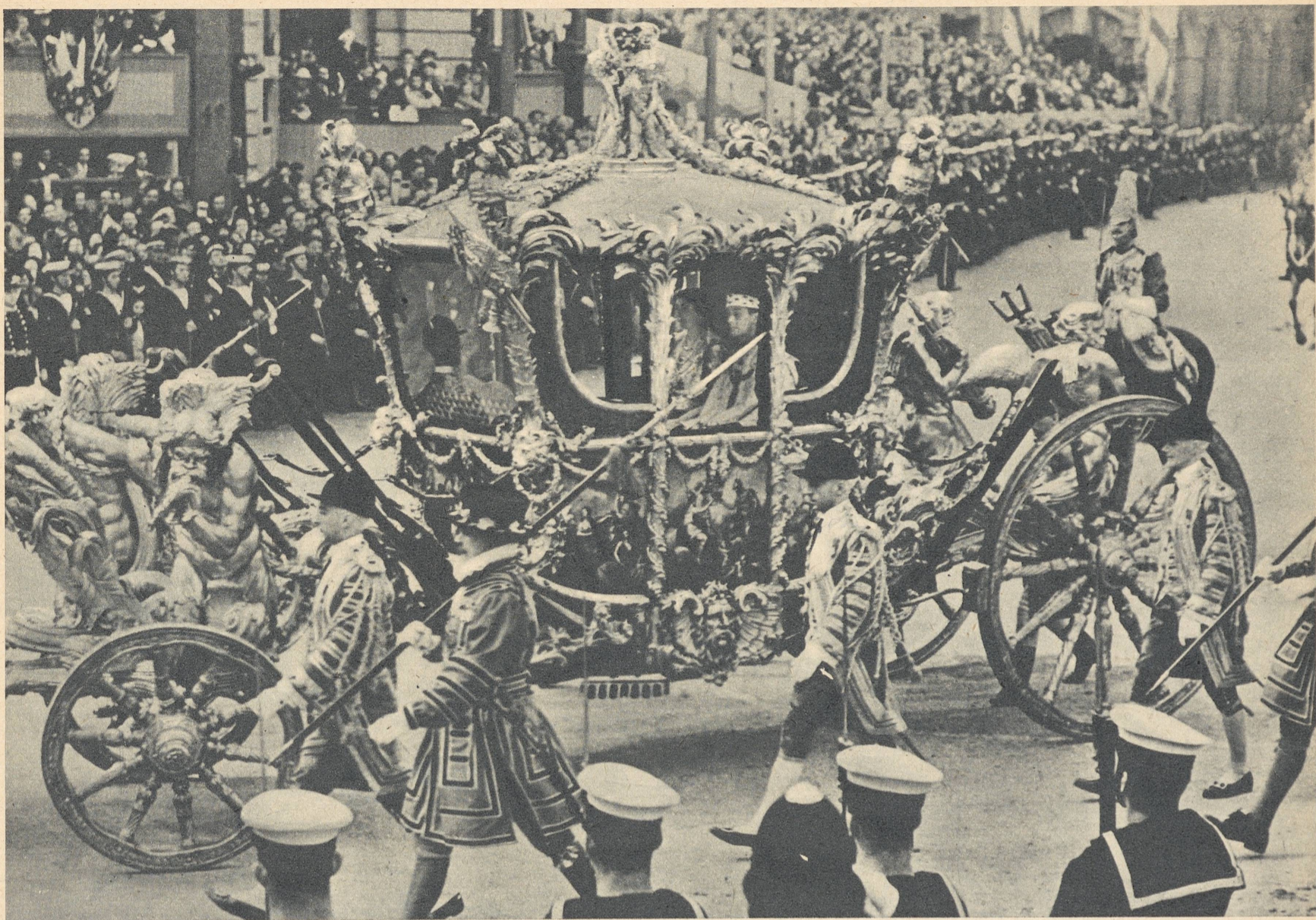
det å takke for en vesentlig utvidelse av våre kunnskaper. Dets tekniske presisjon har gitt det ry som ubestikkelig ekte og strengt objektivt. Men la oss holde oss til spørsmålet: Lyver kameraet?

For å besvare dette spørsmålet, bringer „Signal“ seks sider med bilder fra USA, England og Tyskland. Vi ber våre lesere først å betrakte de venstre sidene. Det er de vanlige standardfotos, som vi alle kjenner: girls, sky-

skrapere, den engelske kongekroning, et engelsk landsted, tyske soldater og en liten tysk by, offentliggjort i utallige utgaver og spredt utover verden.

Hvordan er det mulig at nettopp slike bilder alltid blir mest offentliggjort? Det kan kanskje ligge i at disse objektene virkelig er de mest fotograferte, for hvem viser ikke gjerne imponerende og vakre bilder?

Det bestikgende ved New Yorks by-

Er det England?

Ja, det er England. Det er hele rikdommen og det tradisjonsbundne, som elsker en prakt der er overlevt fra middelalderen og som utkrystalliseres i kongehuset og overklassen. Men er dette England? Nei.

Det er den omhyggelig voktede overlevering fra „the merry old England“s dager, som englenderne er så stolt av og som de dyrker inntil de minste bagateller. Det er minnet om den lykkelige tiden, da det britiske moderlands velstands atmosfære enno ikke ble foruroliget ved sosiale krav, som forlengst var blitt virkeliggjort i de andre land i Europa.

bilde er nettopp city med skyskraperne. Det er landets visittkort, som New York gir enhver som kommer fra den gamle verden. Det er forståelig at nordamerikanerne gjerne ser disse bildene av sine skyskraperne vist i hele verden — som et symbol på ordspråket om de ubegrensede muligheter. Amerikanerne elsker no engang å forkynne følelsen

av sin egen styrke, urokkelighet og „keep smiling“. De har gjerne sitt publikum. Men: skyskraperne og girls — er det Amerika?

Buckingham Palace og en feudaleiendom — er det England? Englenderne tror kanskje selv enno at dette er England. For helt fra „famous old England“s dager vokter de alle tegn

på sin tradisjon med hårdnakket omhyggelighet. Forkjærligheten for hofflivets seremonier betyr i en viss grad flukt inn i fortiden, inn i de sikrede livsbetingelsers dager, hvis ytre begrep enno i dag dannes av de store, solide landstedene til de adelige godseiere. For fotografen er de tradisjonelle offentlige festene sikkert de takknemligste

objekter, for til syvende og sist har alle mennesker, likegyldig hvilken nasjonalitet de tilhører, en ekte og sunn glede ved enhver art praktutfoldelse.

Tyskland har som reiseland sendt plakater og prospekter ut i verden, for det meste bilder fra gammeldagse tyske byer. Mange utlendinger har studert

Også det er England!

Dets klubber er innbegrepet på politisk makt, men en politikk som stagnerer. Herfra ble verdenshandelen ledet. Men den herskende

klasse overså at deres berømte „balance of power” styrer folk ut i krig, men ikke kan løse problemer, som teknikkens tidsalder frambrakte. En trodde å kunne dekke over arbeidsløsheten med parlamentsdebatter, imperiets skjørhet med voldsmetoden. Men utriklingen var forlenget vokst ut over Pax Britannica. Klubbene vilde bare ikke innrømme det

ved universitetene i de tyske småbyene. Og mr. Brown fra Boston og mrs. Kennedy fra Manchester har under sin Tysklandstripp knipset alle de maleriske ting de kom over. De har også sett de marsjerende soldater, den lange rekke støvler, i taktfast marsj. De forekom dem likeså „prøyssisk” som det velsmurte verket i organisa-

sjonen. Men har de sett det som ligger til grunn for dette? Vet de at Tyskland har grenser som er åpne til alle sider og dertil den største presentsats innbyggere på kvadratkilometeren? At det altså må være overgjennomsnittlig rustet og flittig, hvis det vil leve? De vet det ikke, de vaklet mellom beundring, spott og misunnelse, og alt ettersom en

seinere fortalte dem om Tyskland, fikk de forskjellige impulser overhånd. Soldat-støvle og de vakre småbyene — er det Tyskland?

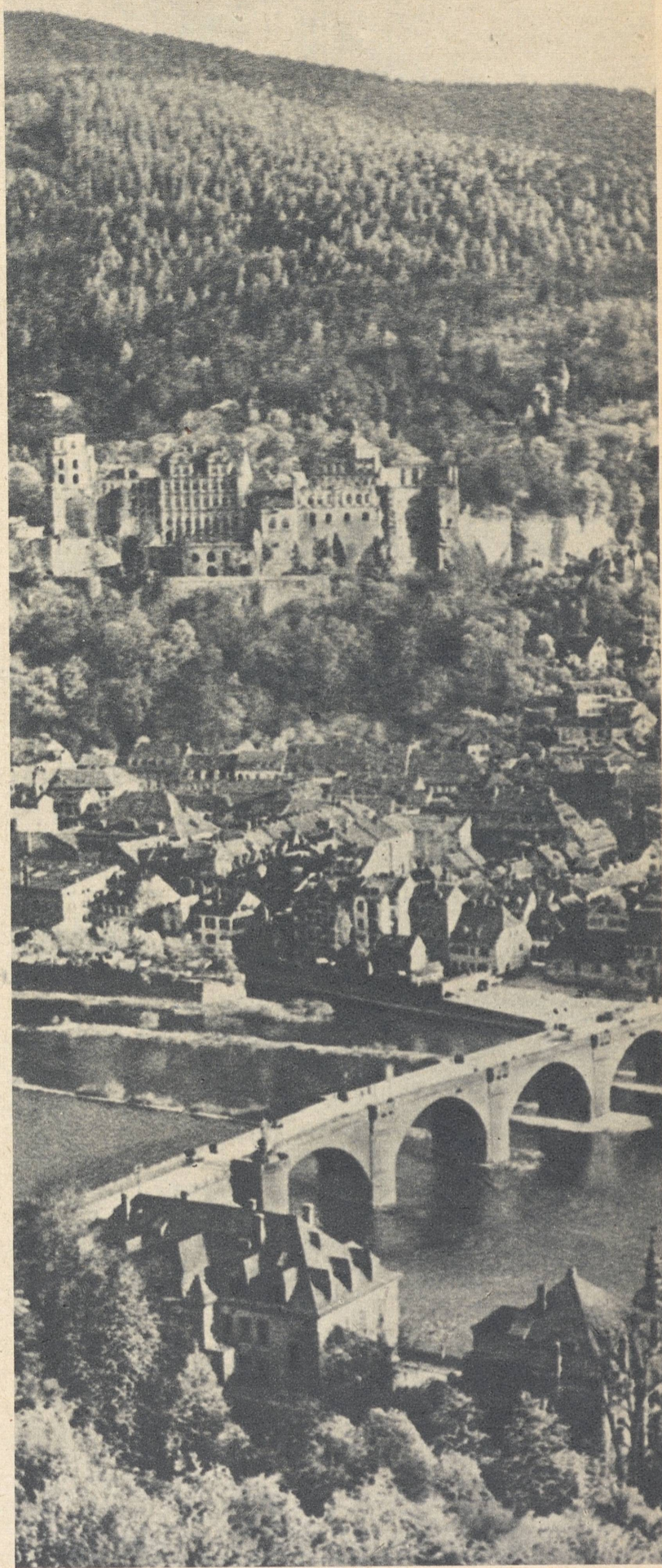
Disse standard-fotos har „Signal” konfrontert med bildene på høyresidene, bilder som ikke ofte eller bare meget sjelden blir offentliggjort. De viser: også det er Amerika, også det

er England, også det er Tyskland. De viser den andre siden av det amerikanske, det engelske og det tyske livet. Den siden, som en i USA og England helst fortier, og som en hos tyskerne helst ikke vilde la gjelde. Det er fotos, som ikke ofte lykkes for mannen med kameraet, fordi de er vanskeligere å lage, og de oppfyller

Er det Tyskland?

Ja, det er Tyskland. Det er soldatene marsjtakt — disse soldatene som Tyskland trenger for å beskytte sine

åpne grenser mot motstandere som alltid samtidig angriper fra flere sider — noe som historien viser oss. Det er det vakre, så kulturhistorisk rike Tyskland, som i fredstid stadig besøkes av utlendingene. Men er dette alene Tyskland? Nei

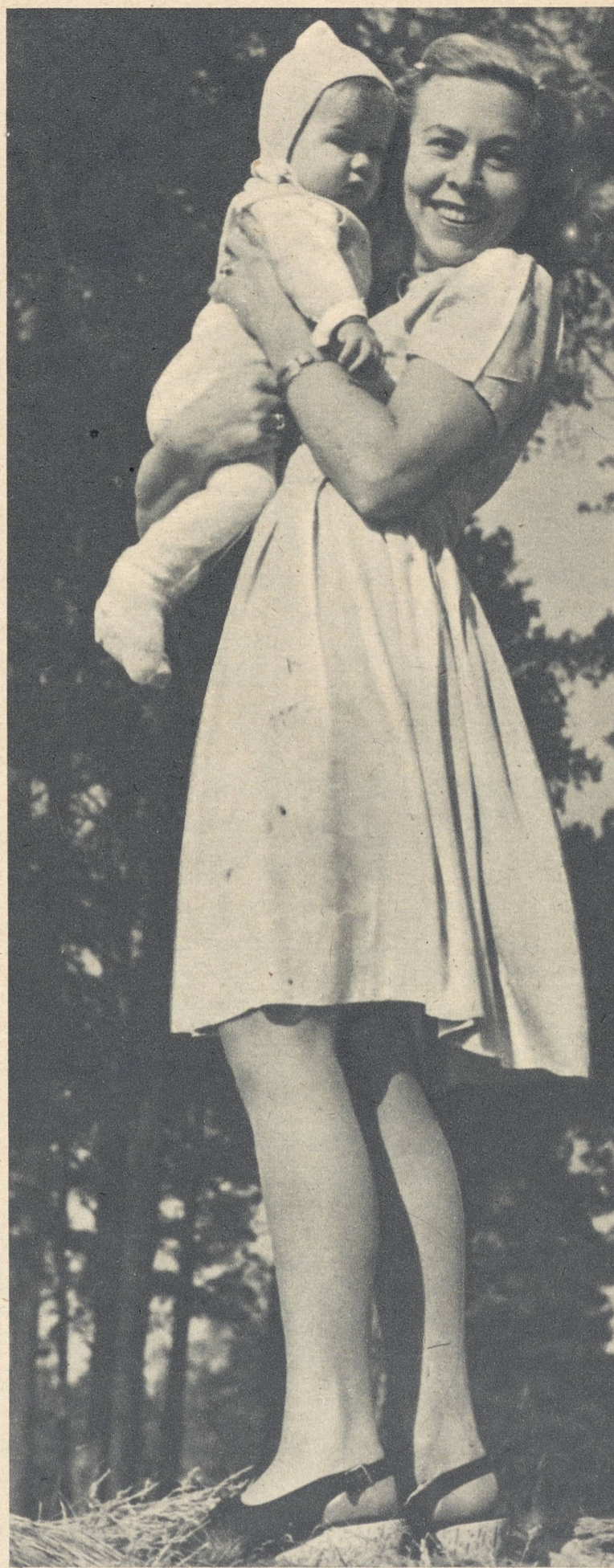
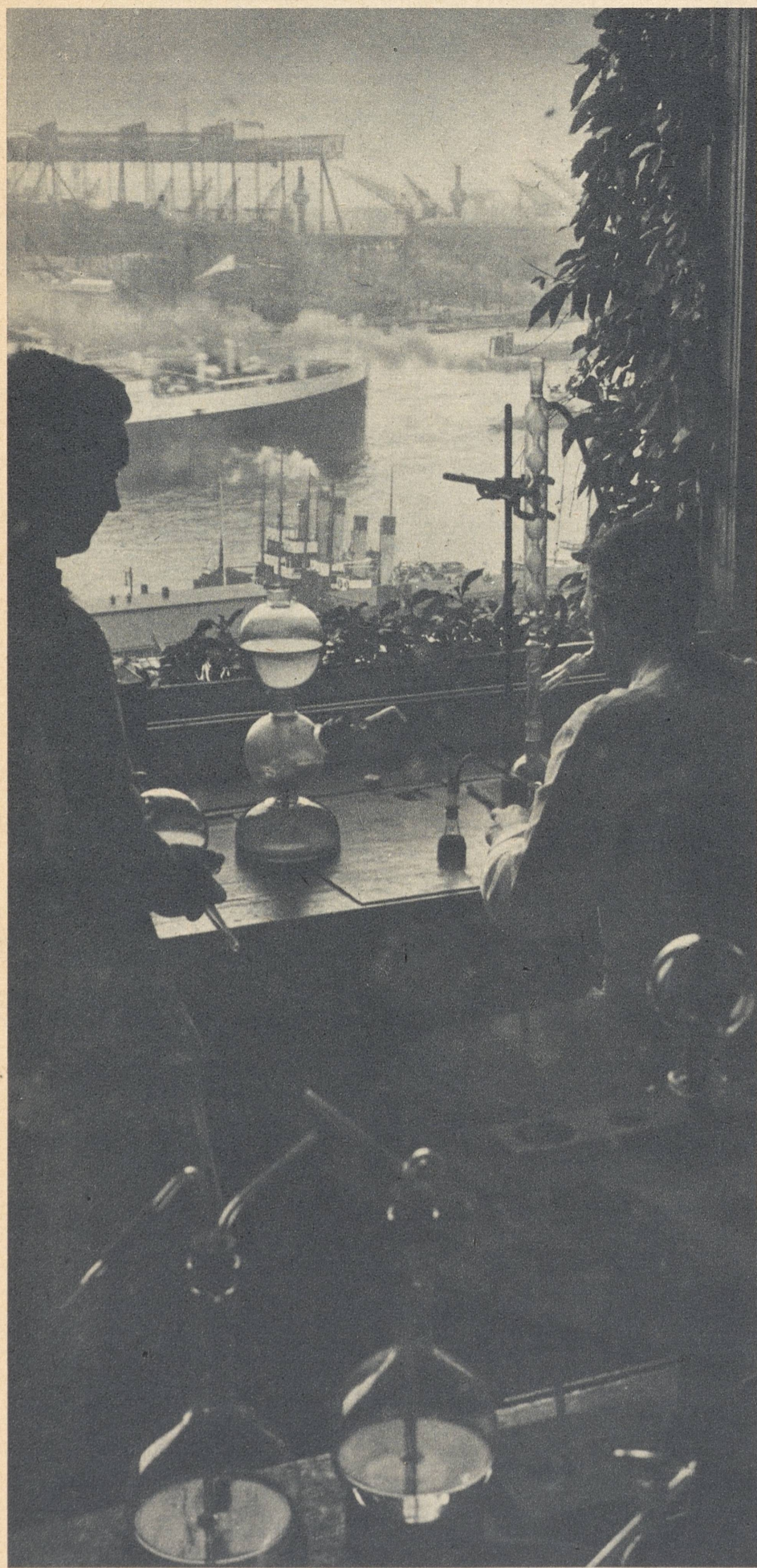
ikke på noen måte de vanlige krav om skjønnhet og representativ verdighet. Det er sikkert at de ikke er så tallrike som de glansfulle fotos og derfor ugjerne offentligjøres. Vi kommer tilbake til vårt spørsmål: Lyver kameraet? Nei, det lyver ikke, men det narrer en ved det ensidige vitnesbyrdet. Det er dets forbannelse at dets største

fortrin, å skape et virkelighetstro bilde, samtidig er dets største ulempe: det gjengir bare forsiden av tingene, men viser ikke det som ligger bak. Det tyder ikke og vurderer ikke.

Kameraet hører til det moderne livs ervervelser, som i grunnen er så farlige fordi de forekommer en så enkle og bekvemme. Hvor lett kan en ikke

se på et foto! Det trengs nesten ingen nevneverdig legemlig anstrengelse, ingen åndelig kamp med en „oppfatning“, slik som dikternes og den skapende kunsts verker krever. Fotoet gir et nøye overflatekjennskap, men vel neppe mer enn det. Det avslører ikke dendypere sannhet, som ligger bak det korrekte ytre syn. Bare ved

den forskjelligartede anvendelse forandres dets virkning. Alt ettersom det står alene eller i sammenheng, formår det å få en mening, som opprinnelig ikke ligger til grunn for dets innhold. De forestillingene, som gjennom fotoet påvirker vårt verdensbilde, kan til slutt ikke kontrolleres. Fotoet er i stand til ved hjelp av disse forestillinger å på-

Også det er Tyskland!

Det er det egentlige Tyskland, de vitenskapelige institutter, musikkens, diktverkens, fi-

losofenes og oppfinnernes land... Tyske vitenskapsmenns arbeid har utlandet også å takke for fremragende ytelser. De sosiale innretninger er folkets almene. Alle krefter virker sammen, forat personligheten kan utfolde seg fritt på en sikret velstands grunnlag

virke millioner av menneskers verdensbilde fullstendig feilaktig på bestemte punkter. For publistikken i våre dager vilde følgen være at fotoet måtte anvendes så ansvarsbevisst som mulig. Det er en ønskedrøm.

Hvis en engang bevisst vilde oppheve fotoets ensidighet ved hjelp av en sannhetstro avrundning av bildet, vilde

det sikkert oppstå betydelig færre misforståelser blant folkene. Hertil trengs det ganske visst vilje til å se seg selv og andre klart. Det hører mot til ikke å la mulighetene i de ubegrensede muligheters land forekomme enno mer ubegrenset enn de er, ved hjelp av en strøm publikumsvirksomme fotos. Det hører ærlighet til ikke bare å

vise prakten i et verdensrike, men også dets sorger og vanskeligheter. Det hører innsikten til ikke stadig å se Tyskland mellom de to ekstreme begreper soldater og romantikk, men også å la dets kulturelle og sivilisatoriske prestasjoner komme til uttrykk.

Angst, misunnelse og misgunst mellom folkene oppstår fordi enhver har

en feilaktig forestilling om den andre. Av frykt, mistro og uvitenhet oppstår det feilaktige verdensbilde, som forskyver alle målestokker i fornuftig tenkning. Det inntreer en uhemmet over- og undervurdering av de forskjellige potenser, og enhver ser den eneste redning i å være sterkere enn den andre.

Teleskopet utretter under!

Brilleslipere konstruerte i begynnelsen av det 16. århundre de første kikkerter. Det var inn- og utskyvelige teleskoper. Det samme prinsippet er i dag anvendt på de beste sortene av Luxor-fyllpennen, hvor det framkommer et meget stort rom for blekk ved den teleskopliknende fyllingsmekanikk.

Tyskland er ledende på finmekanismens område og vil etter krigen være det i enno større utstrekning.

Luxor

-teleskoppennen

vil da komme i første rekke

En europeer

Fotoet ovenfor stammer fra en nord-amerikansk kilde og ble opptatt i Bretagne. Underskriften meldte at det dreide seg om avstraffelsen av en „forræder“

Hvilken gjerning har denne mannen begått for å bli truet av sine landsmenn med pistolen, mishandlet med neveslag og tvunget til å knele, før en myrdet ham?

Hans forgåelse var at hadde vært en europeer, en borger!

Hans eneste forbrytelse var at han hadde adlydt øvrigheten og fulgte sitt lands lover. Han ble som millioner av sine landsmenn oppdratt i demokratiets og republikkens ånd, og siden barndommen vennet til å overholde fedrelandets og embetsmennenes bud. En kontrakt var ham hellig og en inngått overenskomst uomstøtelig. I den første verdenskrigen hadde han kjempet fire år ved fronten, og i den annen verdenskrigen hadde han med stolthet latt sine sønner dra i kampen for Frankrikes ry. Etter Frankrikes sammenbrudd så han seg — som landet selv — latt i stikken av britene og opplevde med brennende skam sammenbruddet av Frankrikes militærtaasjon. Sult, nød og anarki, fortvilelse og håpløshet truet hans eksistens og lot ham drive hjelpeløs med i sammenbruddets malstrøm. Så kom tyskerne. Den gamle marsjalen, som hadde mot til også i den mørkeste stunden å gå inn for landet sitt, og som ga avkall på å nyte et behagelig liv i emigrasjon, kalte ham og Frankrike til å flokke seg om nasjonens fane og ved lojalt arbeid minske lidelsene og opprettholde na-

sjonens beståen. Våpenstillstandsoverenskomsten lot Frankrikes ære uberørt, og regjeringen oppfordret sine borgere til å gjøre det som alt i århundrer hadde vært borgerstandens forrettighet og ære: som lojale statborgere å utføre sitt arbeid og oppfylle pliktens bud.

Denne mannen hadde et hus, en familie og en eksistens, og han visste at Frankrike er bygd opp som en pyramide av millioner slike eksistenser. Han visste at opprettholdelsen av hans livskrets også sikret nasjonens opprettholdelse. Han avslø å blande seg med opprørere, oppviglere og yrkesmessige mordere, som ganske visst forkynner tusener patetiske ord, men ikke er i stand til å dyrke en eneste åker eller å bake et eneste brød. Han trodde at livet blir regjert av menneskelighetens, samhørighetsfølelsens og oppbyggingens prinsipper. Han trodde på sjelen og tvilte på maskingeværets og det politiske mords lykkebringende kraft. Han elsket Frankrike mer enn Amerika, de franske tradisjoner mer enn bolsjevikisk likestillings dyriske alvor. Hans hjerte var sterkere enn neven.

Da amerikanerne for flere år siden forkynte sine „fire friheter“, hørte han vel budskapet . . . No har han ikke lenger anledning til å la verden få rede på sin indignasjon, fortvilelse og dødsangst; for over ham marsjerer voldsherredømmets, massens og umenneskelighetens ånd!

G. W.

Det gode ry for utmerket tysk presisjonsarbeid, som Rolleiflex og Rolleicord oppnådde som seierherrer i mange konkurranser, vil de bevise på ny, når tiden for fredelig gjenoppbyggingsarbeid igjen er kommet

FRANKE & HEIDECKE · BRAUNSCHWEIG

Det uhelbredelige skuddet

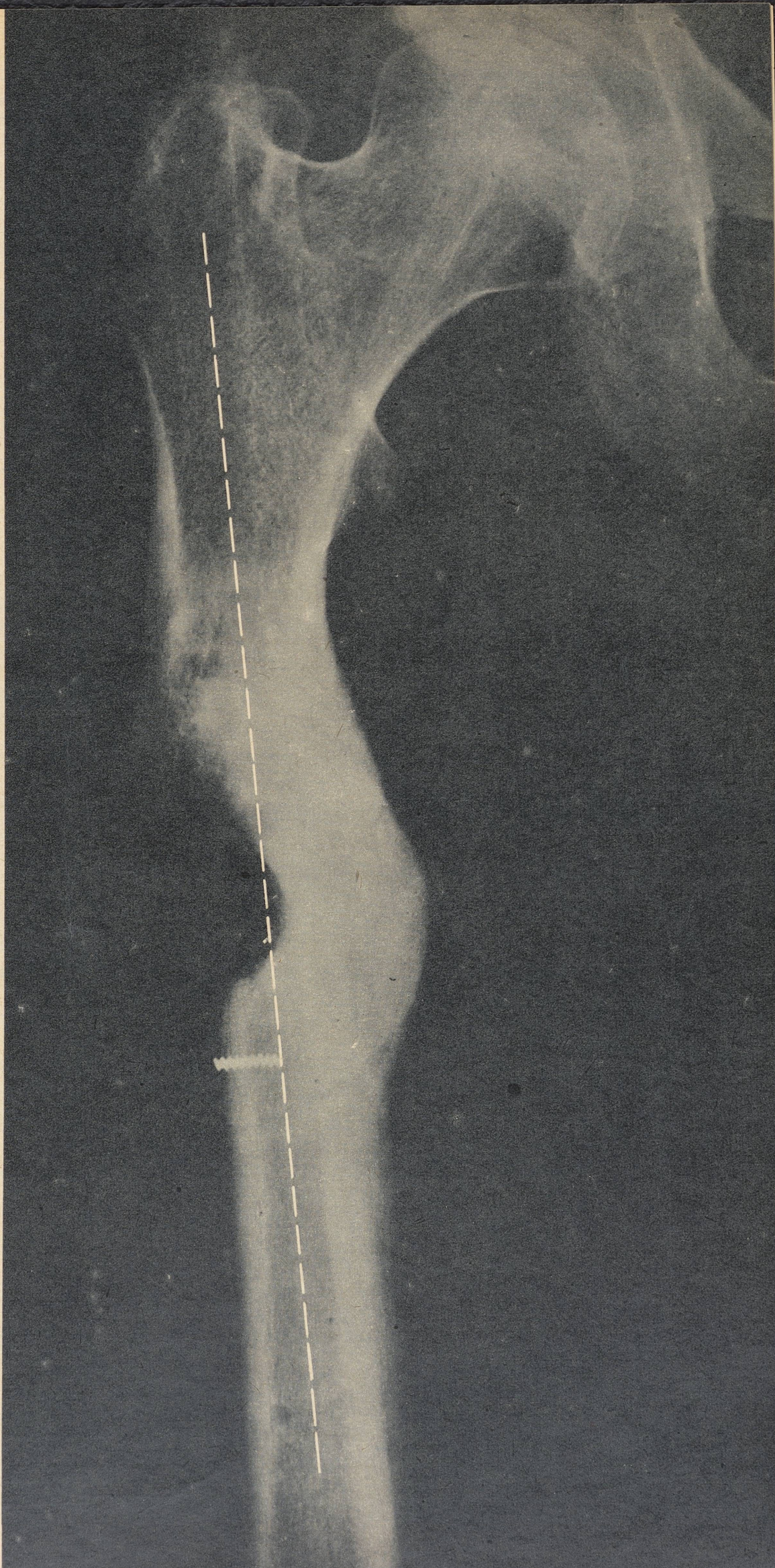
-HELBREDET

Professor Küntscher i Kiel har funnet fram til en ny og genial metode til behandling av alvorlige krigs- og ulykkesskader i knoklene. „Signal“ bringer her en reportasje i røntgenbilder, som viser en „margnagling“

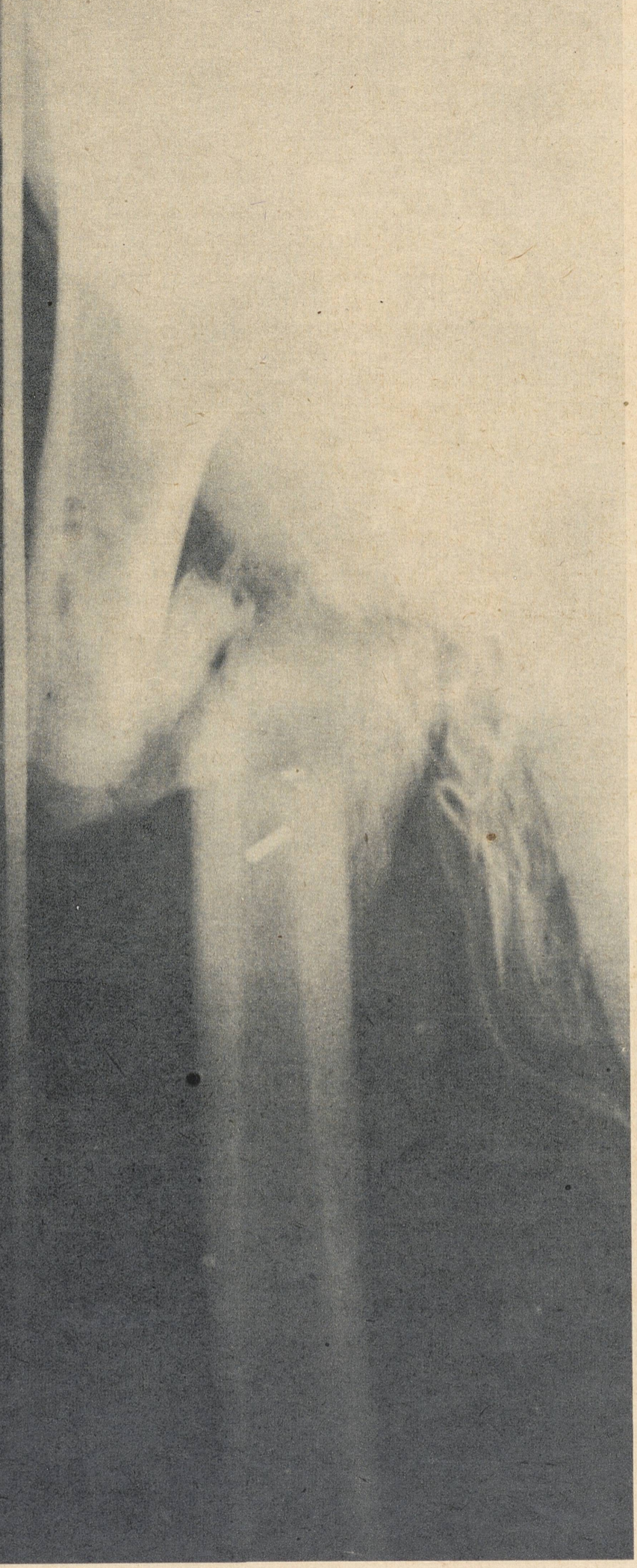
Det kirurgen frykter mest, er alvorlige lårbeinsbrudd eller krigsskader, hvor lårbeinets knokler er blitt skadet. Innrettingen av bruddet volder store vanskeligheter, ofte må operatøren bruke kniven for å fjerne beinsplinter og overhodet bringe bruddendene sammen igjen. På grunn av tapet av beinsubstans ved disse splintene danner det seg ofte for lite nye knokler til å lodde bruddendene fast sammen. Det oppstår derfor ved belastning nye brudd på det gamle bruddstedet, beinet blir sterkt krummet eller forkortet, eller det danner seg sågar et såkalt falsk ledd. Herunder blir så knokkelen ved bruddstedet bevegelig som et annet ledd. Alle disse mangler ved helbredelsen fører naturligvis til de alvorligste hindringer ved gang eller gjør det sågar umulig å gå.

Kirurgien har no i lang tid kjent behandlingsmetoder til å mestre vanskelighetene. Gips- og strekkforbindinger skal holde bein eller arm rolig og forhindre forkortelser. Det blir ad operativ veg anbrakt skinner utenpå knoklene, de blir skrudd sammen med knokkelen for å gi den et fast hold. Disse metodene har ført meget godt med seg. Men i mange tilfelle svikter de.

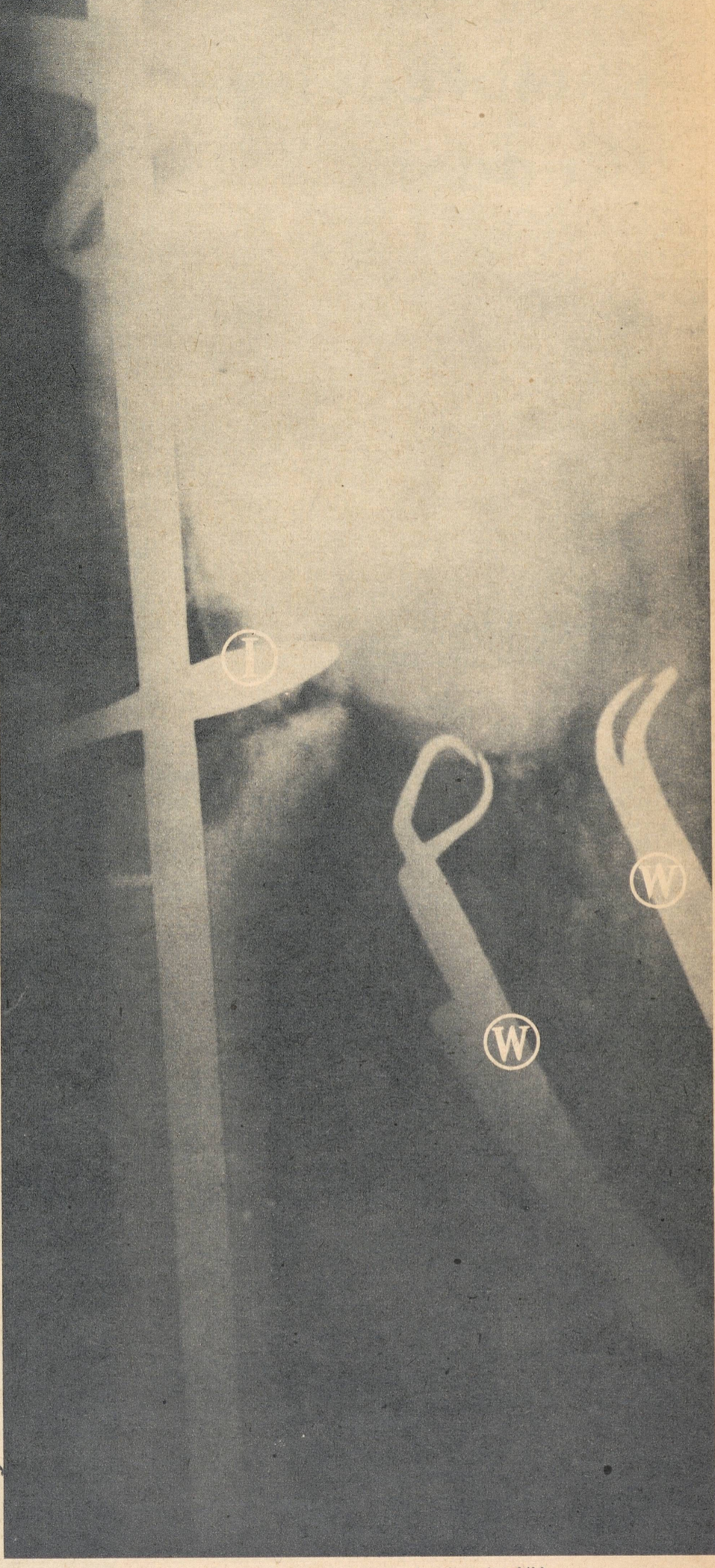
No har professor Küntscher i Kiel oppfunnet en ny behandlingsmetode. Han gir den brukkede knokkelen en „indre krykke“ i form av en sterk stål-nagle. Naglen blir drevet inn i den brukkede knokkelens margkanal og forbinder således bruddstedene fast med hverandre. Når det ikke var nødvendig å foreta en frilegging av bruddstedet, kan pasienten kort tid etterat naglen er drevet inn, gå omkring uten å ha lært gips- og strekkforbinding å kjenne. Ved alle tidligere metoder var uke- og månedslangt sengeleie den første betingelse for helbredelse. Derved svant musklene i det sårede lemme, leddene ble stive og knokkelnydannelsen på bruddstedet ble mer hindret enn fremmet. Margnaglingen gjør alt dette overflødig. Også ved operativ innretting av bruddet varer sengeleie bare inntil sårene er helet. Da kan pasienten med sin „indre krykke“ ta fatt på sitt arbeid igjen og ved leilighet — når bruddet er fullstendig helet — la naglen fjernes igjen.

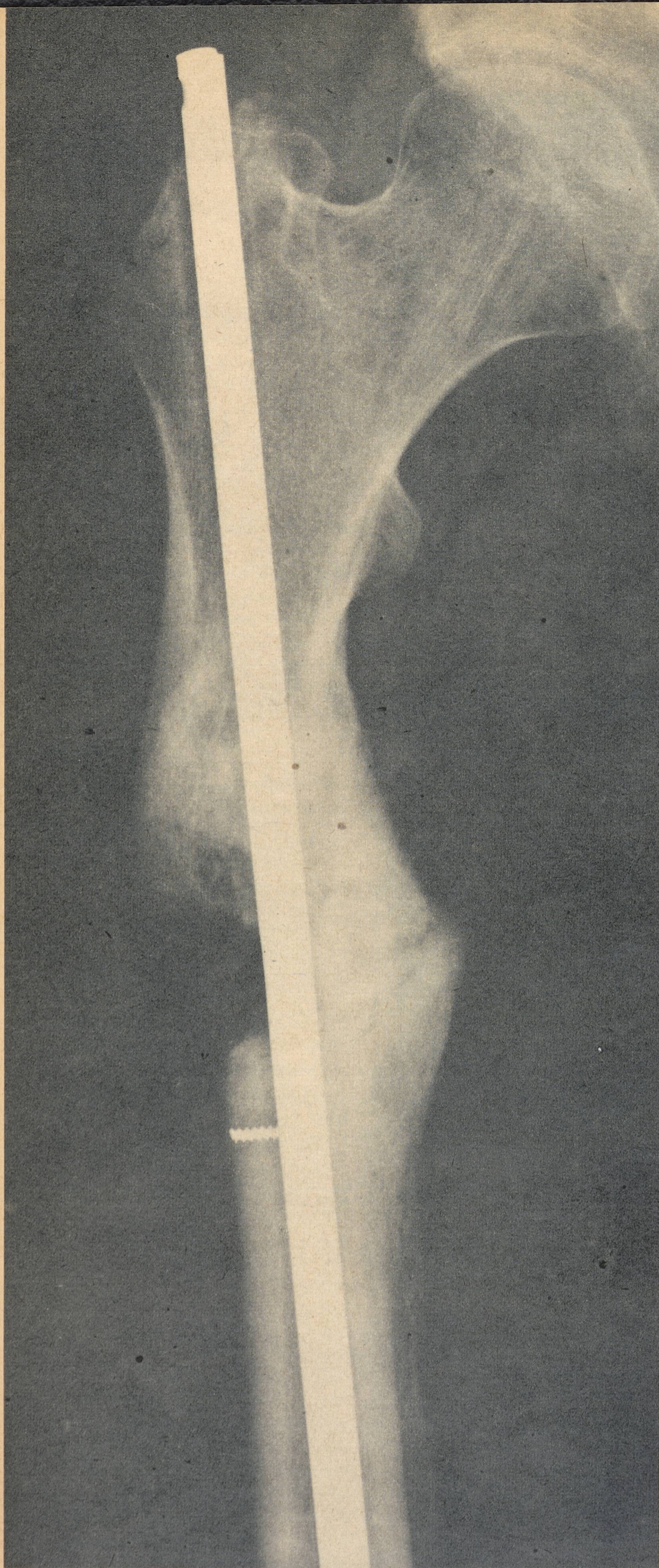
Han kan gå og løpe igjen... Røntgenbildet viser lårbeinet forfra, ovenfor bekkenbeinene og leddet. I midten viser knoklene en skarp utbuktning. På dette stedet var det for noen få uker siden et alvorlig brudd, forårsaket av et skudd. Nydannet beinsubstans har no fylt ut bruddhullet, fastere enn tidligere. Men det forbausende er at de to bruddender som tidligere står nøyaktig akserett over hverandre, som den innregnede, strekede linjen viser. Tidligere helet slike skader for det meste bare med en akseknækning av knokkelen. Alvorlige ganghindringer var da følgene. Ofte heltes de overhodet ikke. Under bruddstedet kan en enno se resten av det tidligere helingsforsøket, en av de små skruteene, hvormed en støttende skinne var festet til knokkelens ytterside. Forsøket mislyktes. Det var fare for at den skadede hele sitt liv vilde bli krøpling. De følgende sider viser på hvilken måte helbredelsen så allikevel ble oppnådd

Et brudd vilde ikke heles. Lårbeinet er bruddet i to deler, som nå står langt fra hverandre. Den nederste delen er blitt forskjøvet oppover, den øverste har skjøvet seg ut til siden. Det var alt engang gjort forsøk på å hele bruddet som skrev seg fra et skudd i låret — men forgjeres. Ved uhellet var beinsplintene gått tapt, og det tomrommet som derfor oppsto, var ikke blitt utfyllt med nydannet beinsubstans. Det var fare for at det skadede bein aldri vilde kunne heles ordentlig. Her ligger pasienten igjen i dyp narkose på operasjonsbordet. Kirurgen har besluttet å foreta en margnagling. Det anbringes en „indre krykke“ i beinets margrom, som en på røntgenbildet ser som en grå stripe på knokkelens hvite. Men først gjelder det å rette inn bruddet. Det må derfor legges fri ved en operasjon. Så blir knokkelens nedre del trukket ned og den øverste satt akserett og riktig over den

„Signal“ viser for første gang: en operasjon i røntgenbilde. Sårklemmer, som på røntgenbildet vises som lyse, egenartet formede punkter (W), holder operasjonssåret åpent. Et hevarm-liknende instrument (J) trekker den øverste brudddelen ned til den nederste. Fra lårbeinets ledd, som lett kan slås igjennom, har kirurgen ført en kraftig lamellnagle av stål inn i den øverste bruddelens margrom og driver den no videre ned i den underste. Dette er den situasjonen, som røntgenbildet viser. Bildet skal tjene til kontroll og demonstrasjon. Når alt er i beste orden, blir naglen ført inn i hele sin lengde, operasjonssårene blir sydd igjen, pasienten våkner av nakosen. Ingen gipsforbinding, ingen strekkmetode hindrer sårets helbredelse. Margnaglingen kan også ofte utføres uten operativ åpning av bruddet. Røntgenkontrollen gjør det da mulig å foreta en gjennomføring — uten at det flyter en dråpe blod

Bruddheling under bevegelse. Fast og uforskyvelig forbinder metallnaglen no bruddstykkene med hverandre. En forskyvning er umulig ved denne krykken i knokkelens indre. Da bruddendene har fast kontakt med hverandre, danner det seg hurtig og rikelig ny beinsubstans, som den sakkyndige ser på røntgenbildet der tas noen uker etter operasjonen. Operasjonssårene til denn mannen som vi ikke kjenner, men hvis skjebne vi har fått følge med i ved upersonlige røntgenbilder, er no helbredet. Alt i lang tid har han gått omkring, naglen har ikke på noen måte forstyrret ham. Og heller ikke beinmargen er blitt beskadiget. Etter noen måneder vil han igjen komme til klinikken og på noen få minutter vil da naglen bli fjernet igjen. Alt er da igjen som tidligere . . . Midt under krigen har en læge funnet og utviklet dette „kirurgiske Columbi egg.“ Betydningen av metoden vil rekke langt utover krigen. Hundretusener av sårede vil da ha denne metoden å takke for sine fullstendig friske lemmer

Nedsatt yteevne

er altfor ofte en følge av dårlige tenner. Den som har det, tygger ikke ordentlig; den som tygger dårlig, fordøyer ikke godt. Når ernærings-kretsløpet er forstyrret, blir arbeidskraften nedsatt. Opprettholdelsen av tennenes sunnhet er av avgjørende betydning for hele legemets sunnhet. Vitenskapen har erkjent de nære sammenheng mellom tann- og alminnelige sykdommer. I mer enn 10 år har no Chlorodont-fabrikken drevet en tannoppklaring i stor utstrekning. Følg med i de videre offentliggjørelser i dette tidsskrift.

Chlorodont

viser vegen til riktig tannpleie.

Jordkjemi beseirer hungeren

Justus von Liebig gjelder for å være grunnleggeren av jordkjemien. Alt i 1840 viste han hvordan jordens avkastning kunde økes mangfoldig ved tilføring av oppbyggende stoffer. Dermed skapte han brød for millioner mennesker. Også dette eksempel viser hva Tyskland ga verden. Den tyske forskning hviler ikke. Som dens nyeste gjerning gjelder tillagingen av Milei av melk. Det erstatter koke- og baketeknisk det sjeldne hønseegget og har bestått sin prøve.

Milei

det melkefødte egg—erstatningsstoff.

Det tyske folks inntekter. Den gradvise trinfølge viser inntektenes fordeling på befolkningen, Trinnenes bredde gir et bilde av inntektsmot-tagernes prosentuale andel, trinnenes høyde tilsvarer forskjellen på de enkelte inntektsklassers størrelse. De er stilt opp i tre store grupper: de lave, middels og høye inntekter. Prosenttallene viser hvordan befolkningen fordeler seg på disse tre grupper. Framstillingens optiske bilde på disse to sider anskueliggjør landenes forskjellige sosiale struktur. I Tyskland er de nederste trin — de lave inntekter — forholdsvis smale, mens det brede rom som mellomtrinnene inntar, peker på en solid fundert middelstand. I det hele et bilde på en sosialisme, som ikke bare er et program, men virkelighet

DE MAGISKE TRÆR

„Signal“ viser her fire statistiske trær, hvis profil ved det første blikk ikke gir beskjed om noe annet enn inntektsforholdene i fire land. Men den som betrakter dem nøyer, får som ved et trylleslag plutselig øynene opp for kjerneproblemet i vår tid. Med iskald klarhet står med en gang de kraftfelte for hans blikk mellom hvilke denne verdenskrigs lyn ubønnhørlig slår ned

Har De noen gang tenkt over hvor mange krigsgrunner De har fått høre i de siste seks år? — Vi har ikke talt dem, men ved et flyktig overslag er det temmelig mange: For det første skulde Polen reddes, så skulde de små nasjoners rett sikres, derpå måtte en befri tyskerne fra nazismen. Noe senere skulde verden saliggjøres med „fire friheter“, og i dag vil en med et særoppdrag som angivelig er gitt av Gud, ødelegge et helt folk. Alle disse krigsgrunner har én ting til felles: de lyder alle så edle at det moderne, selvstendig tenkende menneske som kjenner verdenshistorien og dens nokterne drivverk har lett for å skjeine mellom den barokke pynt og det nakne maskineri. Den for hvem dette ikke er nok, (og hvem er vel tilfredsstilt ved en slik negativ erkjennelse?), bør som sagt betrakte disse fire magiske trærne. Da vil han få syn for krigsårsakene.

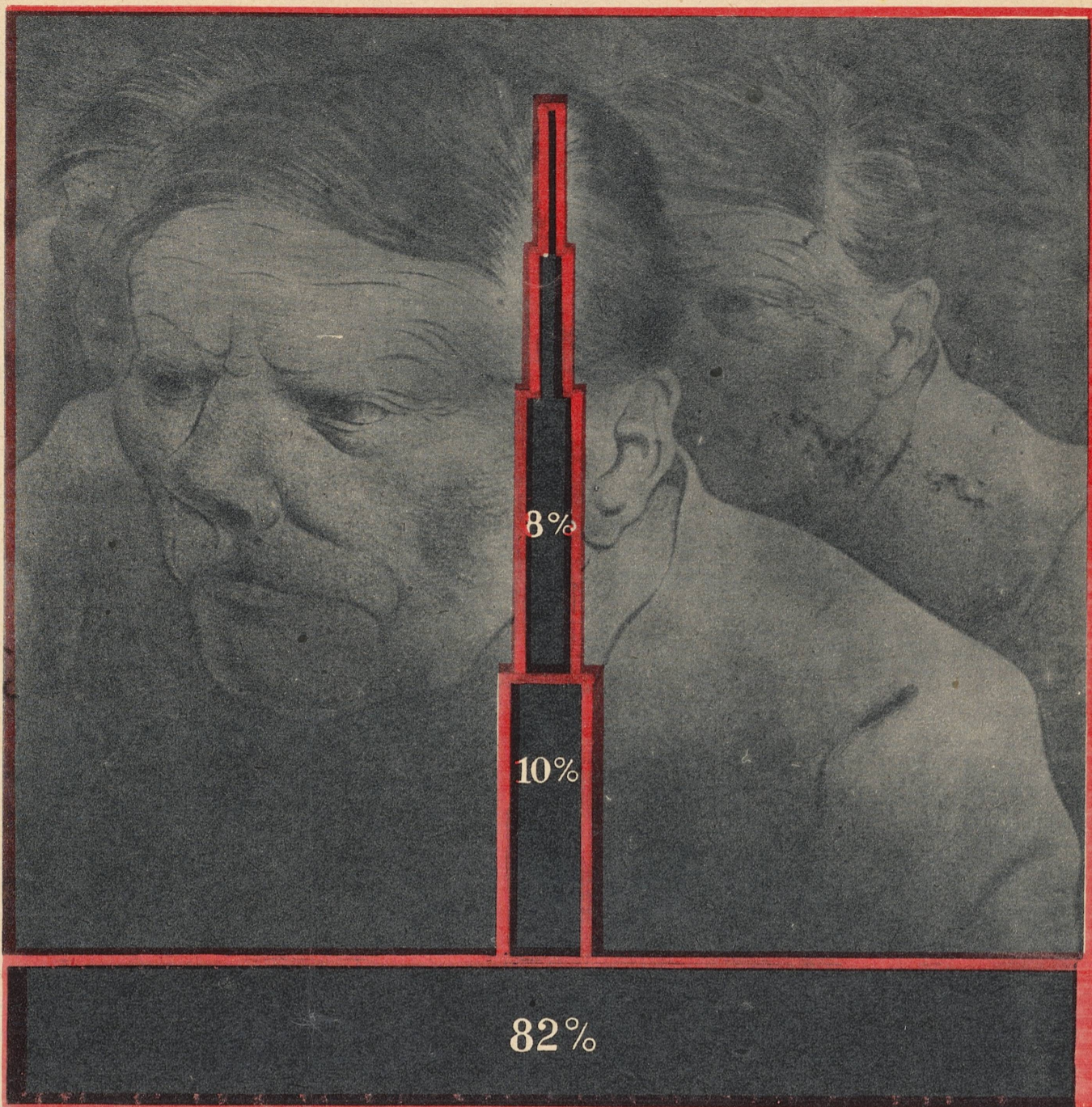
Der har vi for det første inntektstreet til det tyske folk. Det vokser opp på smal basis, hvilket betyr et minimum av små inntekter, brer seg ut i de jevne, gode inntekters midte, hvorpå det symmetrisk innsnevres til de store og største lønningers og inkomsters korte spiss. Dette profil har en veldig betydning: det betyr intet mindre enn slutten på hin sosiale oppdeling av det menneskelige samfunn som har funnet sted siden den franske revolusjon, intet mindre enn slutten på den borgerlig-kapitalistiske liberalisme. Plutselig gis det i Europa et stort folk, hvis flertall (håndens arbeidere) har en inntekt som ligger betraktelig over eksistensminimumet. Denne stigning er tilstrebt med overlegg og gjennomført ved en revolusjonær dåd. Den frihet som kapitalismen gir til utfoldelse av alle økonomiske muligheter og som i virkeligheten førte til at „den som har, den ble gitt“, er opphevd til fordel for prinsippet om den menneskelige verdighet som forlanger personlighetens utfoldelse — på bekostning av fortjenesten. Sosialismen er trådt inn i den harde virkelighet: Kravene fra de svake og rettløse ble til plikter, det samme skjedde med de sterke, besittende klassers forrettigheter. Treets ville skudd ble fjernet så grenene fikk lys og regn og det hele vokste og trivdes. Den tyske sosiale revolusjon er i grunnen den nasjonale disiplins triumf.

Inntektstreet til SSSR, med sin forferdende brede basis av minste inntekter og den direkte sykkelig oppadstrebbende spiss av høyeste inkomster, mellom hvilke der ikke eksisterer noen middelstand av betydning, står i skarpeste

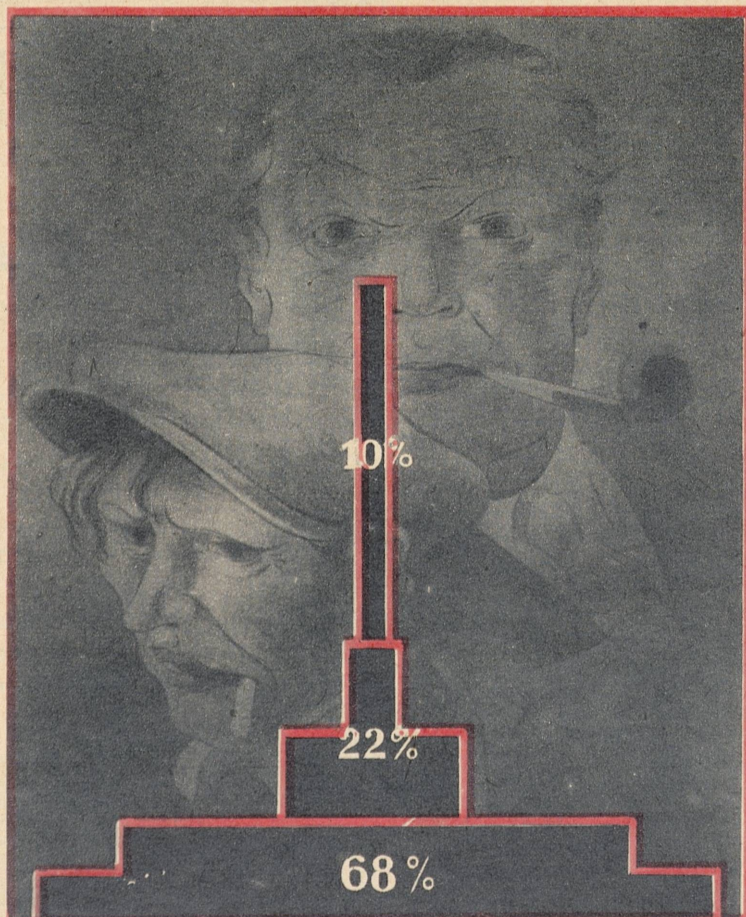
kontrast til det tyske og betyr som dette noe spesielt, men allikevel noe uhyrlig. Det betyr trellebinding av et folk ved et statskapitalisme, der må tjene en liten overklassens rene makt-tendenser. Med andre ord, her er staten ikke lenger tillitsmann for den enkelte, her er den ikke en gang en omsorgsfull far for sine borgere, her er den et middel, bare et våpen, all dens kraft og spenning er orientert utad og har en absolutt tendens til angrep.

Går blikket fra dette tre til inntektsstrukturen i Nord-Amerika, møter det atter symbolet på en annen verden, den konservative storkapitalismes velkjente verden. Her ser det den vanlige spenning som hersker mellom en bred befolkningsklasse på eksistensminimumet, en usikker, måtelig bred middelstand og en liten overklasse, i hvis hender størsteparten av et rikt lands kapital befinner seg. Staten som i stor utstrekning hviler på mennene i denne overklasse, er innad og utad ikke noe annet enn deres eksekutive myndighet. Den tjener til å sikre denne klasses livsform og må således opprettholde prinsippet for dens eksistens, nemlig inntektsforskjellene, hvorpå deres makt og rikdom er begrunnet. Den må heve denne tilstand til et moralsk prinsipp (kalt liberalisme), må propagere dette prinsipp som et dogma med ubetingende forrettigheter, og forsvare det aggressivt hvor det synes angrepet. Dens største fiende er imidlertid enhver form for ekte sosialt fellesskap, fordi dette er imot alle forrettigheter.

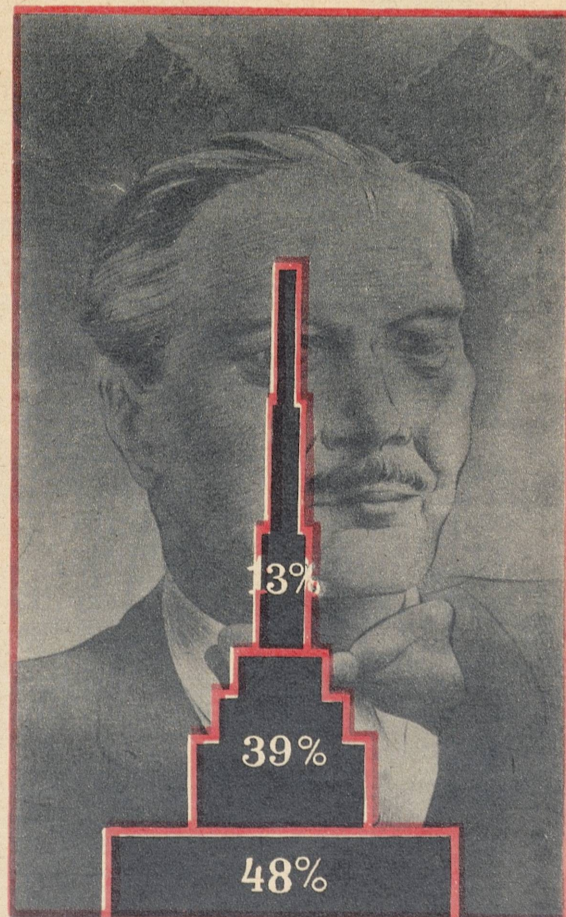
Således ser vi gjennom inntektsstrukturenes magiske profiler med en gang de klare omriss av de tre kraftfelter mellom hvilke denne krigs lyn ubønnhørlig slår ned. Den urkraft av spenning som her kommer til utladning, blir bare ytterligere påtagelig når en til sammenlikning betrakter det fjerde profil, som viser inntektsforholdene i Sveits. Det viser en jevnt fordelt struktur som til dels minner en om den tyske, dels om den nordamerikanske. Men det finner sin enestående begrunnelse i dette lykkelige lands flere århundrer gamle uforliknelige fredshistorie, og nettopp dette påviser de avgrunner som skjebnen har revet opp mellom de andre. Betrakteren av i dag ser her ingen mulighet til å slå en bra over avgrunnen. Men han kan når han ser menneskelig på saken, utover dagen i dag ledsage det prinsipp med sine beste ønsker som lar den forhåndenværende besittelse fordeles slik i praksis at den skaffer en menneskeverdig tilværelse for flest mulige.

Inntektene i SSSR: De lave inntektsklassers brede sokkel, hertil hører arbeidere og bønder; et smalt trin viser de middels inntekter — partifunksjonærenes — og en steil spiss de høye inntekter som ilfaller staten

Inntektene i USA: Et bredt trin for de lave inntekter, meget smale middelstrin og et høyt tårn for de besittende klasser. En kapitalistisk stats struktur. De sosiale klasseforskjeller er meget store, den virkelige bærekraftige middelstand mangler, det innebærer en fare for næringslivets fasthet overfor kriser

Inntektene i Sveits: Middels og velfundert borgerlig velstand og et ikke meget bredt lag av lave inntekter. Fordelingen er relativt jevn og sunn og gir et bilde av et næringsliv hvis utvikling har kunnet finne sted uforstyrret gjennom lange tider

DET OPPLEVDE JEG

EN BERETNING FRA JAPAN UNDER KRIGEN

En ung tysk dame, som i 1932 reiste til Øst-Asia, er nå under krigen kommet tilbake til Tyskland ad eventyrlige veier. Hun forteller her for „Signal“ om sitt siste besøk i Japan. Imidlertid har naturligvis meget forandret seg også der. Men Japans vesen har heller ikke krigen kunnet røre ved

TRE GANGER DEN „NIENDE“

Europa kjenner framfor alt japane-rens interesse og forståelse for moderne europeisk teknikk. Hvor sterkt f. eks. også europeisk musikk, særlig den tyske — har slått igjennom i hele Øst-Asia, er oss mindre bevisst. Den inderlighet og følelseskraft som ligger i Beethovens og Schuberts musikk, rører ved likestemte strenger i det japanske vesen. Atter og atter var berømte tyske dirigenter innbudt til gjestespill i Japan. Japanske komponister og dirigenter med universell betydning har skapt seg et navn innen den europeiske

musikk, og stadig studerer unge japane- nere musikk i Tyskland. På reiser i Øst-Asia treffer en atter og atter på Beethovens berømte „niende“. Riktignok i meget forskjelligartede miljøer...

I Shanghai

Mr. og Mrs. Smith innbyr på kort med gullsnitt til den „niende“. Presis klokken 20 begynner en — med den vanlige cocktail før maten. Og etter maten har Mr. og Mrs. Smith alt bestilt drosjer for å kjøre med sine gjester til

den mest skattede sommerkonsertplass i Shanghai, til „Jessfield-Park“.

Konserten begynner klokken 22. Vegene i parken er opplyst av små, brokede lampions. Den store gressplenen, på hvis nordside et kjempemessig skjell opptar kor og orkester, er omringet av gamle trær. Enno er mange kulier i ferd med å henge opp hundrer av de fargerike lampions, som med sitt matte kjertelys skaper en nesten drømmeaktig uvirkelig omgivelse. På gressplenen står det bare liggestoler.

Tjenere skynder seg fra den ene gjesten til den andre og serverer isavkjølte pjoltere og jager vekk de påtrengende moskitos med hvislende flitsproyter. Under den troildonsaktige stjernehim-melen — makelig utstrakt i liggestolene — slik nyter en nå Beethovens „niende symfoni“, dirigert av herr Pacci med hans internasjonale orkester. Shanghai må hvert år ved nyoppstillingen av byens budsjett kjempe om dette orkesterets eksistens.

I Peking

„Gjestene bes innta sin dinner innen klokken 20, da konserten finner sted klokken 21 i den store salen“. Dette meddeler Grand Hotell i Peking sine gjester.

Den japanske dirigent, som studerte i Tyskland og har skapt seg et navn ved sine Beethoven-konserter, tar sitt arbeid meget alvorlig. Lange, møysommelige prøver med kor og orkester, som er satt sammen av medlemmer av 19 forskjellige nasjoner, ligger bak dem.

Tilhørerne er også fra 19 forskjellige nasjoner. Grev Konoye, som siste gang dirigerte i Dresden, føler kanskje at hans publikum i Peking ikke medbringer den differensierte musikkforståelse som et publikum i Dresden, Leipzig eller Wien. Han legger også

Gabriela Reismüller

Lys og blåøyet, vakker og grasiøs, ung og spilllevende er Gabriela Reismüller, som ble kjent i Bavaria-Films komedier, som „Peterle“ og „Die keusche Sünderin“. Så originell som disse ungpikene var, likeså dyktige var de elegante damene, som kunstnerinnen spilte i Bavaria-filmene „Der dunkle Tag“ og „Der Täter ist unter uns“. Vi kommer til å få se Gabriele Reismüller som Johannes Heesters partnerske i Bavarias lystspill-film „Frech und verliebt“.

hele sin kunnskap i denne oppførelsen. Om han vel aner hvordan han her nettopp river sine tilhørere med seg og hvilke følelser rikstyskerne er fylt av, som her lytter til hvordan 19 nasjoner synger:

„Seid umschlungen, Millionen —
diesen Kuss der ganzen Welt!“

Kobe

Som alle havnebyer i verden har Kobe et livlig natteliv. Den gjennomreisende, den nyankomne kjenner eller finner snart en eller annen bar, og for det meste er det eieren selv, som her skjenker ut sine drikker. Herr Watanabe er barinnehaber og — Beethovenlibhaber. Hans bar ser ut som alle andre. Men en særegenhet har den. I et stort skap står det noen tusen gramfonplater i lange rekker. Stolt viser herr Watanabe meg at han ikke bare har den „niende“ under ledelse av

Clemens Krauss og Knappertsbusch, men også alle andre berømte dirigenter. „Har De alt hørt de nye platene, dirigert av Furtwängler?“ Da jeg svarte nei, innbyr han meg til å høre den „niende“. Med østasiatisk høflighet ber han de ærede gjester som ikke vil høre den „niende“ helt til slutten forlate baren og heller besøke hans beskjedne hus en annen dag. Men alle andre blir oppfordret til — unntatt i pausene — å holde seg tause. Det blir også bare servert under de to pausene.

Og det ble igjen et andektig lyttende auditorium. Sjelden har jeg sett tilhørere nyte musikk med så ren glede. Baren forsvant, den for europeiske begrep litt underlige omgivelser for den „niende“'s opphøyede musikk ble likegyldig — vi fyltes av den store følelsen å ha funnet en musikkvenns hjerte, der uten betenkeligheter tok på seg et finansielt tap for å gi alt hva han hadde: sin musikk som han elsket!

TOKIO FORANDRET?

Jeg kjente alt Tokio. Da jeg i 1941 besøkte byen igjen, betrådte jeg uvilkårlig gatene i den søkende, værende spenning hvormed en bevisst eller ubevisst sporer de minste forandringer i en by, som en gjenser etter lengre tid. Og så da i Tokio, som jeg enno ikke hadde opplevd i den store krigens tegn.

I det japanske hotellet ble jeg som alltid ved ankomsten overrakt hotellets vanlige gjestegave. Te med små søte kaker. En oppvarterske serverte meg maten på værelset — det var som tidligere.

Og slik vil det ikke bare være gått meg: en er helt mot sin vilje skuffet over at en her ikke bemerker krigen, den store forandringen straks på en eller annen påfallende måte. En har ventet å se den, en har vagt forestilt seg at en vilde møte det nye, som en stor, nesten pompøst forekomst. Men forandringen er ikke der, en må lete etter den.

Jeg gikk til Yasukuni-skrinet, kanskje i følelse av at her i den ærverdige helligdommen måtte det da være å spore en forandring som er vesentlig. Vegen til Yasukuni-skrinet går gjennom de berømte Tori, de brede og i sin kantede enkelhet nesten teknisk nøkternt virkende porter, som er laget av kanonrør. Først forestillingen om at disse kanonrør ble erobret av japanske soldater i den russisk-japanske krig i 1904, forlener dem med mystisk usynlighet en sakral verdighet, der som et fluidum omgir deres nakne arkitektur. Foran tempelet, hvor tennoen hvert år i høytidelig handling opphøyer nasjonens tapreste falne soldater til guder, forsto jeg først at jeg med en forutfattat feilaktig forestilling hadde søkt det som ikke kunde gis, det ytre og iøynefallende. Tilstanden krigen, ikke vesenet.

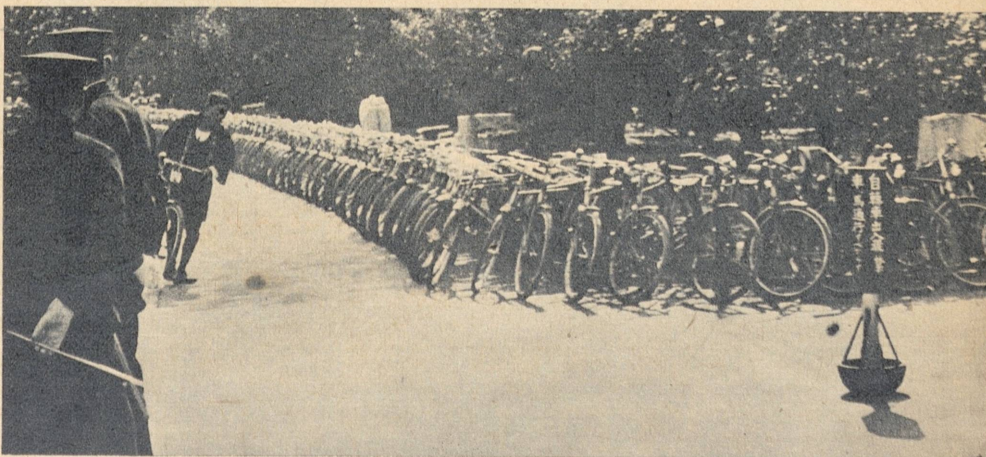
Ganske visst fant jeg de følgende dager også ytre tegn, noen mindre og noen sterkere. Forandringer som en først oppdager litt etter litt. Men vesentlig forekom dette ytre bare hvor det frivillig paret seg med den nasjonale krigs ånd. En restaurant som er lukket, en vare, som ikke gis mer, fordi det er krig, gjør ikke noe inntrykk på oppdageren. Et besøk i den moderne „Takarazuka-operaen“ virket som et eksempel mer: det berømte heltepos „Den syvofortiende Ronin“, som ble spilt her, var tatt av spilleplanen. Skuespillerinnene — unge piker, som har gjennomgått en lang og hard teaterskole og har fått en utmerket skoleutdannelse — hadde alle stilt seg til rådighet for krigsindustrien. Uten tvil vilde det ha vært mulig å beholde dem for teateret, men den symbolske handling, som herved kom til uttrykk, var vesentlig og betydelig.

I Tokios forretningsgater og i offentligheten fant jeg for det meste igjen det vante bilde: de japanske hager, de vakre restaurantene og leikeplassene på takene av de store varehusene, forretningene i hotellets underjordiske arkader, hvitevareforretningen, som i løpet av et døgn sydde et dusin allerfineste silkeskjorter etter mål, nattpostkontoret, hvor en praktisk talt straks kan telegrafere etter penger —

Under et besøk hos en av de store industrimenn forærte husherren meg til avskjed en liten trekasse med et dusin fineste porselentallerkner med skiløperscener, som han etter gammel japansk tradisjon selv hadde formet, malt og brent i sin fritid. Slike arabesker i japanerens vesen er ikke noen skrullende egenheter, ingen amerikanske „hobbies“, men tegn på en kunstnerisk kultur, som ingen krig kan ødelegge, selv om den for en tid skulde dekke dens synlige overflate.

Det så jeg i Tokio: i gården til Yasukunitempelet var det blitt stilt opp bønnestokker for de krigere der var falt i Mandsjuria og Shanghai. Den annen bønnestokk fra venstre hedrer admiral Togo, som er berømt fra den russisk-japanske krig i 1904

Det virket påfallende på meg i gatene: skjønt Japan heller ikke under krigen lider noen mange på bensin, så jeg mange drosjer som kjørte med generator (bildet ovenfor til venstre). Også her slår dette drivstoffet igjennom, som ikke på noen måte er erstatning for bensin, og som den teknisk interesserte japaner spår en stor framtid. Overraskende, men ikke mindre moderne forekom det meg å se funksjonærer drive spart på en jernbaneperrong (bildet ovenfor til høyre). Jeg hørte at slike sportsøvelser siden 1941 er blitt innført overalt i fabrikkene. Like etterat jeg forlot jernbanestasjonen, opplevde jeg å se en Tokioter luftvernøvelse. Japanerne stilte opp sykklene sine i tusenvis på sykkel-parkeringsplassene (bildet nedeunder) og bega seg — disiplinert som alltid — ned i tilfluktsrommene

MOUSON

LAVENDEL

MIT DER
POSTKUTSCHE

Rosodont

BERGMANN'S TANNKREM I FAST FORM

**TYSK KVALITETSVARE
PAKKET I
TYSK VERKSTOFF**

A · H · A · BERGMANN, WALDHEIM (S.A.)

AHAB

Øst-Asias skattegraver

Professor Otto Kümmel, en vitenskapsmann med verdensry

Bildet av den østasiatiske kunst, rik i sin mangfoldighet og skapende kraft, har langsomt formet seg i verden. Professor Otto Kümmel, generaldirektøren for statsmuséene i Berlin, har i utpreget grad fremmet forståelsen for denne kunsten. „Signal“s medarbeider, Editha Leppich-Peking forteller her om et møte med vitenskapsmannen

I gangen til biblioteket i Museum für Völkerkunde i Berlin traff jeg en mann, som bar en mengde tunge folianter og som fulgtes av en eldre, litt boyd mann med tomme hender.

Hva var det som førte meg dit?

I Pekings College of Chinese Studies hadde jeg studert Chinas skrift og språk. Da jeg også vilde lære litt om kinesisk kunst, fikk jeg vite at det ikke var mulig i China selv. En anbefalte meg Amerika: Redcliff College ved Harvard-universitetet i Boston. Men der erklærte den største kjenner av østasiatisk kunst i Amerika, Langdon Warner: „Ja, men hvis De er tysker, hvorfor studerer De da ikke heller hos professor Kümmel i Berlin, det er jo den beste kjenner av østasiatisk kunst i hele verden.“

Så dro jeg til Berlin.

Mannen som slepte på bøkene der i korridoren var professor Kümmel. Da tjeneren skulde bære bøkene, mente Kümmel at de var for tunge for ham og bar dem selv til biblioteket.

Under sitt opphold i Peking sto professor Kümmel i forbindelse med nesten alle antikvitethandlere der. En dag under en gang rundt i byen, kom han forbi en av de „særlig dyktige“ representanter for denne næringsgrenen, som imidlertid enno ikke kjente ham. Handelsmannen vilde gjøre en god forretning med den fremmede. Han tilbød ham en dyktig laget forfalskning til særlig høy pris. Professor Kümmel betraktet smilende innskriften og sa: „Merkelig, høyst merkelig, her har en keiser fra Mingtiden bevitnet for keiser Chin-Lung, som levde 400 år etter ham, dette arbeids ekthet. Denne kjensgjerningen er så merkelig at den vel rettferdiggjør den tusenfoldige prisen.“ Den skamfulle handelsmannen sikret seg sin handel ved å selge den skriftkyndige herre en original overordentlig billig.

Ved sitt kjennskap til kinesisk og japansk og til begge lands kultur, samt ritt ry som museums mann ervervet professor Kümmel seg på sine reiser i Øst-Asia mange venner. Som den største anerkjennelse må en vel regne den japanske regjeringens beredvilighet til i

1937—38 å overlate ham japanske nasjonalskatter for utstillingen av gammeljapansk kunst, som ble avholdt våren 1939 i Berlin. England fikk dengang et glatt avslag. Denne imøtekommethet må vurderes høyt, da Japan i lang tid hadde trukket seg tilbake fra vestens kunstliv, etterat dets utstillinger i Paris og London ved århundreskiftet ikke hadde hatt det ventede resultat. Japan sendte i 1939 200 av sine kostbareste kunstsatter til Berlin. Utstillingen ble en stor opplevelse. Også den kinesiske utstillingen, som ti år tidligere — i 1929 — vakte stor oppmerksomhet i Berlin, var på Kümmels initiativ blitt en betydelig suksess.

Den østasiatiske avdeling i Berlins Museum für Völkerkunde, en av de mest fremragende samlinger av fjernøstlig kunst, er blitt opprettet etter Kümmels ønske. I 1906 kalte Wilhelm v. Bode, Berlins museums konge, ham til rikshovedstaden for å ta seg av denne oppgaven. Kümmel ble seinere direktør for Museum für Völkerkunde, snart også professor ved universitetet. Seinere ervervet han seg som generaldirektør for statsmuséene stor fortjeneste ved en levende nydannelse av utstillingsvesenet — i pakt med tiden.

Blant hans tallrike offentliggjørelser er den store historien „Chinas, Japans og Koreas kunst“ hovedverket. Professor Kümmel har overveiende arbeidet med østasiatisk kunst. Hans bøker om „Gammelkinesiske bronser“, „Japansk kunst“ og „Østasiatisk redskap“ viser ikke bare den store kunstkjenner, men vitenskapsmannen, som selv ikke i dag stoler på oversettelser, men leser de verkene han trenger for sitt arbeid, i originaltekst.

Det er typisk for denne mannen at han ikke har satt høylydte publikasjoner, men vitenskapsmannens stille, grundige arbeid i forgrunnen for sitt virke.

På sin 70. års fødselsdag fikk professor Kümmel Goethe-medaljen som takk for sine fortjenster for det fjerne østens kunst og kultur og som anerkjennelse for sine enestående ytelser i museumsvesenet.

Professor Otto Kummel,
generaldirektør for statsmu-
sène i Berlin, en av de beste
kjennerne av østasiatisk kunst

Signal

**En
velfortjent hvil**

En ung Arbeidsmaid i den brokede
og hensiktsmessige drakten, som
hun bruker ved innsatsen
i landbruket